

FOAIE ADOLESCENTINĂ

Nr. 11 din 2019
Revistă avizată de Inspectoratul Școlar Județean Bacău

LICEUL TEORETIC
„ION BORCEA” BUHUȘI

ARTICOLE PE TEME DE
CULTURĂ GENERALĂ,
CREAȚII ARTISTICE,
DIVERTISMENT

11

ALEGE LICEUL TEORETIC „ION BORCEA” BUHUȘI!

FOAIE ADOLESCENTINĂ
Anul XI, nr. 11, aprilie 2019
ISSN 2501 – 6962
ISSN-L 2501 - 6962

Avem pentru tine o ofertă foarte variată!

Ești pasionat de informatică sau matematică? Atunci poți urma **profilul real**, specializarea **MATEMATICĂ-INFORMATICĂ, intensiv informatică – 28 de locuri.**

Vrei să devii medic sau te simți atras de științele naturii? Urmează **profilul real**, specializarea **ȘTIINȚELE NATURII – 28 de locuri.**

Literatura română și limbile străine sunt pe înțelesul și placul tău? Urmează **profilul uman**, specializarea **FILOLOGIE – 28 de locuri.**

Dacă misterele istoriei nu-ți sunt străine, vino la **profilul uman**, specializarea **ȘTIINȚE SOCIALE – 28 de locuri.**

Ai abilități practice remarcabile? Urmează una dintre specializările oferite de **profilul tehnologic:**

- **COMERȚ – 28 de locuri.**
- **CONSTRUCȚII ȘI LUCRĂRI PUBLICE – 28 de locuri.**

NOU!!! Vrei să urmezi trei ani de învățământ în cadrul învățământului profesional? Alege **profilurile:**

- **INDUSTRIE TEXTILĂ – 28 de locuri**
- **COMERȚ – 28 de locuri**

Iar dacă ești un prichindel cu vise mărețe, în căutare de ajutor pentru viitor, urmează cursurile **CLASEI a V-a – 25 de locuri.**

Ne recomandă promovabilitatea excelentă la examenul de bacalaureat, calificativele „Foarte bine” obținute la inspecțiile școlare efectuate de ISJ, MECS și A.R.A.C.I.P, baza materială de excepție: laboratoare de informatică, de fizică, de chimie, de pregătire tehnologică, săli de clasă modern utilizate, o super sală de sport și un excepțional centru de documentare și informare.

Profesorii noștri sunt cei mai buni, poți găsi în ei parteneri și prieteni de încredere.

Activitățile extracurriculare desfășurate prin clubul de debate, clubul de ecologie, revistele „Foaie adolescentină” și „Floare albastră”, diversele echipe sportive - fotbal, volei, handbal, baschet – și grupurile de dans; proiectele educative naționale și internaționale îți vor deschide noi orizonturi.

Ne găsiți în Buhuși, strada Tineretului, nr. 3, telefon 0234261273, 0234261925, e-mail ionborcea@yahoo.com

ECHIPA DE REDACȚIE

Coordonatorii revistei:

Prof. Carmen-Mihaela Zaharia
Prof. Anamaria Agapin

Redactor șef:

Alin Țugui, clasa a X-a A

Elevi redactori:

Alin Țugui, a X-a A
Georgiana Lupan, a X-a A,
Ana-Maria Veliche, a XI-a B
Elisabetta Diac, clasa a X-a A
Panciu Alexia-Ioana, clasa a X-a A,
Căprioară Ariana, a XI-a
Rugină Alexandru, a VI-a
Rusu -Turcea Mario Cristian, a VI-a
Stoica Alexia-Cristina, a XI-a
Panainte Daria-Elena, a IX-a A
Lupu Raluca - Maria , a X-a D,
Bucur Petronela, a VIII-a
Murariu Miruna, a VIII-a
Mihalache Daria, a VIII-a
Vrînceanu Emanuela, a XII-a A
Iamandi Elena, a XII-a A
Minodora Butnaru, a XII-a B
Ardeleanu Niculina, a IX-a E
Daria Pătrășcan, a V-a
Zachman-Tișcă Roxana, a XI-a C
Sava Cosmina – Narcisa, a XI-a C
Tanasă Mihaela, a XII-a D
Matei Ana Maria, a XII-a D
Andreina Ciobanu, a X-a A
Raita Andra, a IX-a D

Ilustrații de:

Rugină Alexandru, a VI-a
Elisabetta Diac, clasa a X-a A
Larisa Ardeleanu, a XI-a E

Dragi cititori,

În calitate de redactor-șef al revistei „Foaie adolescentină” am datoria, dar în același timp și onoarea, de a scrie acest articol ce are scopul de a vă prezenta pe scurt ceea ce veți citi în paginile următoare.

Ediția de anul trecut a fost una aniversară, fiind la zecelea număr al revistei și a coincis și cu trecerea a 100 de ani de la Marea Unire. Anul acesta comemorăm 130 de ani de la regretabila moarte a poetului nostru național, Mihai Eminescu. Evident că nu este un număr la fel de „magic” precum 150 sau 200, dar noi, cei de la „Foaie adolescentină”, ne-am hotărât să ne arătăm respectul față de marele poet dedicând mai multă atenție creațiilor literare. Nu avem numai poezii, cum nici Eminescu nu a scris numai în versuri. În paginile ce urmează veți regăsi și câte o fabulă, o legendă, scurte povestiri și chiar un fragment al unui roman, toate acestea fiind creații proprii ale elevilor Liceului Teoretic „Ion Borcea”. Desigur că atunci când a venit vorba de roman nu am putut introduce decât atâta cât ne-a permis spațiul, așa că să nu vă așteptați să citiți o poveste foarte spectaculoasă și cu multe întorsături de situație întrucât aceasta nu este nici pe departe varianta completă, dar sper să vă facă să fiți curioși și să cumpărați romanul atunci când va fi publicat în întregime.

De asemenea, aș dori să precizez că această decizie de a ne focusa pe creații literare, anul acesta, a scos la iveală unele talente din liceu, posibil viitori mari scriitori, și consider că ar trebui să-i susținem, pentru că adevărul e că această pasiune nu-ți aduce prea multe beneficii financiare în timpul vieții, așa că puțini sunt aceia care merg pe acest drum.

Dar acum aș vrea să mă adresez și celor care vor altfel de articole, nu creații literare, și să le spun că nu au de ce să se teamă deoarece în ediția de anul acesta vor regăsi mai mult ca sigur și ceva pe gustul lor. Deși în acest număr sunt mai puține decât în cele anterioare, totuși există și articole pe teme mai mult sau mai puțin științifice și o cronică de teatru.

Pe scurt, oricine va citi ediția de anul acesta al revistei „Foaie adolescentină” va găsi ceva interesant și aș vrea să vă mulțumesc pentru atenția acordată!

*Cu drag,
Redactorul-șef, Alin Țugui*

CRONICA DE SPECTACOL MOȘ CRĂCIUN EȘTI TU!

Cu toții avem și recunoaștem tradiții de Crăciun. În Buhuși începe să prindă contur o nouă tradiție: „Moș Crăciun ești tu!”. Această tradiție este un spectacol ce a început în decembrie 2018. Este un eveniment cu scop caritabil care se bazează pe donații pentru copiii cu reduse posibilități financiare.

Dar merită văzut? Din punctul meu de vedere, acest spectacol merită transformat într-o tradiție de Crăciun. Acest spectacol mă face să intru în spiritul Crăciunului, chiar dacă unele piese jucate nu au tema aceasta. Fiecărui îndrăgitor de teatru și muzica i-ar face plăcerea să urmărească acest spectacol. Cu o mică donație ti se poate umple sufletul de liniște și bucurie.

Mai exact, care sunt punctele forte ale acestui spectacol? Pe lângă plăcerea de a merge la un spectacol de teatru, putem observa și copiii ai orașului nostru cum își urmează visurile și evoluează pe un viitor plan profesional.

Spectacolul a fost început cu un moment de poezie realizat de copiii clasei a VI-a de la Liceul Teoretic „Ion Borcea” Buhuși. Gingășia sufletelor de copil ne-a atras spre a intra în spiritul Crăciunului.

Momentele de teatru au început cu o piesă originală a Clubului *Fabulous*, scrisă de Viviana Coroceă cu un amalgam de glume deja cunoscute de poporul român, dar mereu actuale și distractive. Este o piesă plină de amuzament, care ne face să ne gândim la modul în care copiii tratează școala. Un alt memorabil moment de teatru este *Prosti sub clar de luna* de Marin Preda. Desigur că nu a putut fi prezentată întreaga piesă, ci au fost puse în scenă doar trei acte jucate de către Alin Țugui, Ronna Urșica, Viviana Coroceă, Antonio Bandrabur (Toni), Alexandra Costea și Andrei Dospinescu, zis și Relu. O piesă atractivă deoarece pune în prim-plan problemele familiale și ale societății, ironizate cu scopul de a face haz de necaz.

O scenetă dedicată atât publicului, cât și actorilor, a fost *Sufleorul*. Această piesă, jucată de Constantin Sidorac (Bradu) și Delia Lupu, a reușit să stârnească multe hohote de râs deși la bază stă o glumă înțeleasă doar de lumea teatrului.

Evident că nicio piesă nu poate fi perfectă, actorii noștri au avut și câteva probleme din cauza emoțiilor, atât de firești când ești pe scenă. Au fost momente în care s-a observat lipsa de experiență a învățăceilor și că încă le este dificil să rămână constant în personaj.

Spectacolul nu se putea termina mai frumos decât cu un moment de colinde cântate de corul grupei de teatru *Fabulous*.

Pentru cei pe care v-am făcut curioși, vă așteptăm la edițiile următoare cu un spectacol plin de momente frumoase care sperăm să vă încânte.

Georgiana Lupan, clasa a X-a A,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

LANSAREA CĂRȚII

PRIN SUBTERANELE DOSTOIEVSKIENE

Pe data de 6 noiembrie 2018 a avut loc lansarea cărții „Prin subteranele dostoievskiene” la Casa de Cultură a orașului Buhuși. În urma unor cercetări științifice meticuloase, autorul acestei colecții de eseuri dezbatte marile teme dostoievskiene prin raportări transdisciplinare. Autorul este cunoscutul scriitor, eseist și gazetar, Ion Fercu, un om minunat și interesat de psihologia umana, nu doar grație orientării profesionale spre acest domeniu, ci și dintr-o pasiune care, probabil, l-a energizat o viață întreagă. El mărturisește la începutul volumului: *Sunt fascinat de Dostoievski încă din anii adolescenței.*

Colecția de eseuri *Prin subteranele dostoievskiene* a apărut la Editura Junimea și face parte din colecția *Efigii*. Ceea ce domnul Ion Fercu vrea să prezinte în aceasta este o analiză multidimensională a operelor lui Feodor Mihailovici Dostoievski, surprinzând faptele estetice, filosofice, religioase, psihologice și sociale din universul fictiv al creațiilor marelui scriitor de origine rusă. Opiniile celui supus atenției critice, după cum spune și Ion Fercu, reprezintă *aerul vremurilor pe care l-au respirat rușii împreună cu vecinii lor de-a lungul secolelor.*

Odată intrând pe ușa sălii în care avea loc lansarea de carte, puteai observa cum te pătrunde în inimă muzică clasică interpretată de

o formație băcăuană. Spațiul era primitiv și te invita la lectură, însă, cel care a întâmpinat călduros și prietenos (cum îl știu toți) pe cei care au răspuns invitației a fost însuși domnul Fercu. Au participat invitați atât dintre cei apropiați, cât și cadre didactice, sau elevi ai Liceului Teoretic „Ion Borcea”. Moderatorul evenimentului a fost prof. dr. Adrian Jicu, directorul Bibliotecii Județene Bacău, iar cei chemați de acesta pentru a face comentarii privind valoarea acestei cărți au fost personalități ilustre ale mediului cultural băcăuan: Constantin Călin, Petre Isachi, Ștefan Munteanu, Carmen Mihalache și consăteanul său, poetul buhușean Ion Dinvale. Domnul profesor universitar, Liviu Antonesei, a spus despre volum ca este *un eseu enciclopedic, o carte erudită și foarte bine scrisă, ceea ce nu e de mirare la un prozator excelent.* La finalul prezentării aveai posibilitatea de a discuta și de a primi un autograf special de la scriitor.

Pot recunoaște că a fost un eveniment special și frumos care m-a ajutat să îmi deschid inima spre lectura operelor marelui scriitor rus și să pătrund în *subteranele dostoievskiene*, luând drept călăuză pe dl. Ion Fercu.

Cei care doresc să înțeleagă ce am simțit eu mai au o șansă, asistând la o nouă lansare la Târgul de Carte *Gaudeamus* de la București.

Ana-

Maria Veliche, clasa a XI-a B,
prof. coord. Carmen-Mihaela Zaharia

UNDE E ATLANTIDA?

Într-o epocă în care știința a evoluat în așa măsură încât toate întrebările celor din trecut par a-și fi găsit răspunsul, una este în așteptare: Unde e Atlantida, orașul de mult pierdut, învăluit în misterul existenței și al dispariției sale?

Pentru mulți oameni legenda orașului rămâne doar atât, o legendă, însă există și unii dornici de a afla adevărul și alții care pretind că au descoperit locația în care s-ar fi aflat odată Atlantida.

Legenda a fost pentru prima oară menționată în dialogurile lui Platon (*Timaios* și *Critias*). Cunoștințele lui Platon despre Atlantida provin din povestirile lui Solon pe care și el, la rândul lui, le-a auzit de la niște pescari în timpul unei călătorii în Egipt. Locația, însă, rămâne incertă, mulți spunând că trebuie să se afle la momentul actual sub apă, sub oceanul Atlantic sau Marea Mediterană. Se crede și că Atlantida era o insulă de proporțiile nordului Africii și Asiei Mici la un loc situate pe undeva dincolo de Coloanele lui Hercule, actuala strâmtoare Gibraltar. Există, însă, multe lucruri greșite în această ipoteză. Chiar dacă s-ar putea explica mult mai ușor dispariția sa prin faptul că era o insulă, nimeni nu ia în calcul ceea ce e acum cea mai probabilă locație în care Atlantida s-ar fi putut afla, care este chiar în...deșert? Și nu numai că a fost descoperită o posibilă locație, dar este chiar sub văzul tuturor, în punctul în care se poate chiar “vizita”.

Această locație este undeva în Africa de Nord, Mauritania, mai exact, Structura Richat, căreia i se mai spune și Ochiul Saharei. Chiar dacă nimeni nu poate spune cu certitudine că teoria aceasta este adevărată, există multe dovezi care o susțin. „Erau zone alternate de apă și pământ, mai mari și mai mici, înconjurându-

se una pe cealaltă, erau două de pământ și trei de apă,... fiecare având circumferința echidistantă în orice direcție din centru.” Aceasta este doar una dintre descrierile făcute de Platon, dar este cea mai importantă deoarece constituie imaginea generală a orașului Atlantida. În structura Richat putem observa clar două inele muntoase care sunt înconjurate de depresiuni. Se mai poate observa și că această structură a suferit un tip de distrugere naturală, lucru care s-a și întâmplat în urmă cu aproximativ 11.000 de ani, data care coincide cu cea afirmată de Platon ca fiind data în care Atlantida ar fi fost distrusă. O altă similaritate ar fi cea că diametrul structurii Richat coincide cu diametrul Atlantidei menționat tot de Platon în scrierile lui, mai exact un diametru de 23-24 de km. Orașul a fost cel mai probabil distrus de un tsunami și se știe că nisipul din deșertul Sahara a fost adus de ape. De asemenea, există striații în structura Richat și pe lângă aceasta care ar aduce a urme lăsate de un tsunami.

Atlantis (Atlantida), în greacă, înseamnă *Insula lui Atlas*. Conform lui Platon Atlas a fost unul dintre conducătorii Atlantidei, dar a fost și unul dintre fiii lui Poseidon, zeul despre care se spune că ar fi creat orașul. Atlas, nu numai că a fost fiul lui Poseidon, dar sunt și date despre un rege al Mauritaniei pe nume Atlas.

Există mult mai multe date care pot confirma faptul că această locație este una dintre cele mai posibile, însă bineînțeles, trebuie să ținem minte că unii oameni de știință consider spusele lui Platon despre Atlantida doar niște simple legende, sau insuficient de importante pentru a face cercetări. Chiar dacă totul rămâne încă un mit, nimic nu ne împiedică pe noi să încercăm să descoperim legături noi sau să căutăm răspunsuri la întrebările noastre, căci într-o zi, poate vom descoperii Atlantida.

Elisabeta Diac, clasa a X-a A,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

TRIUNGHIIUL BERMUDELOR

Triunghiul Bermudeilor este o regiune situată în Oceanul Atlantic, cu o formă aproximativ triunghiulară, care are ca vârfuri orașul Miami, în Florida, Puerto Rico și Insulele Bermude.

Există numeroase teorii legate de dispariția unor vapoare și avioane, dar și despre unele activități paranormale care se petrec aici. În 4 martie 1918 nava USS Cyclops, construită pentru marina militară, avea misiunea de a transporta mangan spre orașul Baltimore. Nava a plecat din Insulele Barbados, iar la scurt timp după aceasta, un membru al echipajului a transmis că totul este în regulă și că nava nu pare să întâmpine probleme tehnice. Însă, după acest lucru, nava a dispărut fără urmă cu toți oamenii de la bord. Autoritățile au început o amplă operațiune de căutare, dar rămășițele navei nu au fost găsite nici pe fundul oceanului. În data de 5 decembrie 1945, Charles Taylor, un locotenent din Marina SUA, care decolase cu avionul său a anunțat turnul de control ca s-a rătăcit, că nu poate distinge punctele cardinale și că nici oceanul nu îi mai pare cunoscut. După ce au sosit ajutoarele, avionul dispăruse. Aceasta a fost singura dată când s-a cerut ajutorul, toate celelalte dispariții s-au produs fără înștiințare. În această zonă are loc un fenomen numit „variație de busolă”, astfel busola indică nordul real, ci nu pe cel magnetic.

Cu toate acestea, un explorator susține că a descoperit o navă extraterestră, care se presupune că s-ar fi aflat pe fundul oceanului de câteva secole. Ce l-a ajutat pe acesta să descopere nava extraterestră a fost o hartă realizată de către un astronaut. Acest eveniment susține teoria că extraterestrii ar putea fi în spatele disparițiilor.

Despre fenomenele ciudate din zona Triunghiului Bermudeilor povestește și Cristofor Columb care a observat, în drumul spre America, o flacără, cel mai probabil un meteorit, care a aterizat în ocean într-o seară, după care o lumină ciudată a apărut câteva săptămâni mai târziu. Această lumină ar putea fi o navă extraterestră.

O altă teorie este că, Atlantida, orașul dispărut, se află pe fundul Oceanului. În anul 2001 au fost descoperite structuri circulare construite din granit, patru piramide mari, un sfînx și monumente

gravate. Totodată, cercetătorul Brown a descoperit în 1968 două piramide uriașe, construite din cristal. Mai târziu piramidele au putut fi și fotografiate. Acestea se află la o adâncime de 2000 de metri și sunt mai mari decât cele din Egipt.

Unii cercetători susțin că, avioanele și navele care au dispărut au fost transportate într-o altă dimensiune printr-o gaură neagră. Au fost raportate și cazuri în care navele s-au întors, însă persoanele respective au prezentat o dezorientare mentală, lăsând impresia că ar fi incoerente.

Aceste fenomene au fost explicate și de oamenii de știință. Curentul Golfului ar fi o posibilitate, însă, acesta nu ar putea decât deplasa navele. Pungile de gaz pot emite niște bule la suprafață, astfel pot scufunda o navă. O scânteie produsă de motorul din avion ar putea face gazul metan să explodeze.

Numărul de avioane dispărute este uriaș. În anul 2005, primul avion Piper PA a dispărut cu trei persoane la bord, însă, în anul 2007 al doilea avion Piper PA a dispărut, dar de data aceasta pilotul era singur. Ultima dispariție este și cea mai recentă, când, în anul 2008 avionul British-Norman a dispărut de pe radare. Acesta plecase într-o cursă Santiago-New York. La bord se aflau 12 persoane. Acesta a fost ultimul caz, deși astfel de fenomene se întâmplau cel puțin o dată pe an.

Recent, o gardă cubaneză a descoperit o navă. Această navă era SS Cotopaxi, care a fost dată dispărută în Triunghiul Bermudeilor, în anul 1925. Vasul Cotopaxi plecase din Carolina de Sud către Cuba cu 32 de marinari, având o încărcătură de 2340 tone de carbon. Această rută este ocolită de navele maritime comerciale, lucru ce afectează Cuba.

S-a descoperit că, deasupra acestei zone sunt prezente niște formațiuni noroase cu un diametru de până la 80 de kilometri și că se produc rafale de vânt ce ating o viteză de 270 km/h. În plus, valurile au o înălțime de 14 metri.

Dispariții misterioase sau mai puțin misterioase, cazuri explicate prin fenomene meteorologice sau fizice, Triunghiul Bermudeilor a fost și va rămâne o zonă și un fenomen care a născut și va naște discuții controversate.

Panciu Alexia-Ioana, clasa a X-a A,
Prof. coord. Zaharia Carmen-Mihaela

LAUDĂ SEMINTELOR!

THE PUPPET GIRL

Căprioară Ariana, Clasa a XI-a
Coordonator: Călugăru Adina

Sometimes, a break from your routine is the very best thing you need in order to be happy.

I used to be that shy, always polite girl who was just taking orders most of the time. One day, on my way home I saw a scared little girl, with eyes full of tears and unable to speak. Her friend was calling her names just because this one time she refused to help her with something, I don't remember what it was and I never cared to find out. But I realised that kindness isn't always good and being polite is not an option all the time. You can say "no" if you want to, at least once in a while.

I saw myself in that girl and thought that if I continued to be that "puppet girl", I would always be dissatisfied, so now I'm honestly happy it's all in the past.

MY E.T. FRIEND MIGHT BE A GOD

Rugină Alexandru, clasa a VI-a
Coordonator: Călugăru Adina

When I was five, I got an E.T. toy as a gift and it soon became my best friend. I thought it was just a toy, but recently, I've changed my mind.

Yesterday was a very bad day for me. In the morning, I saw my favourite clown-fish floating upside down in the fish tank. Then, I had to write a story for the English class, but I had no inspiration. In the evening, I was so upset and tired that I fell asleep in my chair.

Suddenly, a light appeared in my room and E.T. started moving around. He told many jokes and I laughed a lot. Also, my fish was swimming happily. A lot of inspiration filled my pages instantly. After a while, E.T. put his hands around me and the light disappeared. I opened my eyes and realised it was just a dream. However, the fish was alive and my story was still there! I looked at my E.T. toy and wondered: might my E.T. friend be a God?

MY SECRET ADVENTURE

Rusu -Turcea Mario Cristian, clasa a VI-a
Coordonator: Călugăru Adina

I have a very important and secret story that I want to tell you, but don't tell the governor, he would kill me if he knew. For this, I need to show you a photo...come into my room! Look! His name is Gicu (I didn't have a better name) and is 1.58 feet tall. He is very green, long-faced and... but you came for the story.

When my family and I went to Bucharest, we saw an asteroid, a very shiny one. I ran after it, and I just got teleported on Gicu's UFO. He was from Area 51 and he liked BTS, since their posters were all over his ship. We went to Starbucks, on Jupiter, and we ordered a rocket-fuel juice and a dwarf-star cake. They were delicious! We also used some very hilarious fake names, like I.I. or Freddy Krueger.

It was very fun, but sadly I had to come back to my family and tell them everything about my disappearance.

Pictură realizată de Ardeleanu Larisa, clasa a XI-a E

Pictură realizată de Ardeleanu Larisa,
clasa a XI-a E

ROUTINE: NO. 1 ENEMY OF PROGRESS

Stoica Alexia-Cristina, clasa a XI-a

Coordonator: Călugăru Adina

For 16 long years the only word that could describe my life was one and always the same: monotony. Same lifestyle, same places, same faces. All over again. Waking up, going to school, coming from school, playing or watching TV - that's what every kid does, and I was a kid too.

Until one day, when I decided not to be a prisoner of my own limits anymore. That day, as I came from school, my first thought was to discover what the older ones would call "another kind of world, the cruel side". In fact, my act of bravery only meant trying to convince my parents to give me freedom. The freedom of letting me grow: so I chose to travel more. With or without company, everytime I had the chance.

So I broke it – my routine is now broken, I have evolved. Different lifestyle, different places, different faces.

A RANDOM ENCOUNTER

Panainte Daria-Elena, clasa a IX-a A

Coordonator: Prof. Adina Călugăru

The fresh air hit me in the face like a bunch of flowers, delighting my senses with a scent of grass. The brilliance of the sun blinded me instantly. It felt like the nature was attacking me from everywhere.

“Hello!”, said one of the locals. Their accent didn't sound English at all.

“Hello...sir?”, I mumbled. As my eyes finally got used to the heavy sunlight, I noticed that the person was indeed a “sir” and not a “madam”. I was really lucky for guessing correctly.

“Could you show me the way to Hotel Midori?”, I asked.

“Of course.”

He led me into some sort of cherry blossom forest. The atmosphere was really serene and it seemed to be out of this world. As the wind started to blow, the hot pink petals fell on the stone path, and in our hair. Hotel Midori was right in front of me.

“Thank you, sir! You were an immense help.” As I reached for my purse, the man stopped me.

“There's no need for money. Walking through the garden of Hotel Midori as a stranger is forbidden and I always find reasons to see it. It's the nicest place in

this village, in my opinion. Anyway, have a nice holiday!”

“Goodbye, Mr.....”

“Kaneki.”

“It was a pleasure meeting you, Mr. Kaneki. Have an excellent day!”

After taking a nap in my room, I admired the landscape. There was a large lake surrounded by some ancient weeping willows. I closed my eyes while lying on the lounge chair and I listened to the echoing lullaby of the mysterious nightingales. The spring brings forth dozens of tourists to Japan who are eager to experience the Japanese season of revival. Thus, I soon discovered that Hotel Midori was very crowded. Many kids flooded the place, acting obnoxious as always, and noise wasn't my favourite thing. I left the hotel when the sun was setting like a celestial halo sending its brass rays all across the horizon. I felt relieved after escaping the suffocating sounds. As I was looking in my purse, Mr. Kaneki suddenly appeared. I observed his appearance better this time. His hair was silver and his eyes were jet black.

“Are you looking for a map, Miss Amber?”

“How did you....?”

“It was written on your suitcase. It was pretty obvious.”

I blushed in embarrassment.

“Oh...Um...Sorry, then.”

“It’s alright to be cautious when you’re travelling, even if you’re in a country that’s well-known for promoting spiritual values and such, but you can never be too sure. Anyways, let’s go somewhere, shall we? I mean, if you want to.”

“How about a restaurant?”

“I highly recommend Midorimizu.”

We walked down a set of stairs, reaching a green pagoda. Several oak trees were scattered around the restaurant, holding in their branches a few hanging lanterns. The waiter came quickly. Since I was new to this country, I ordered something well-known: a bowl of ramen and some mochi as dessert. Kaneki ordered a local soft drink that I never heard about. The silence was kind of awkward, and opening a topic was essential if I didn’t want to look like a weirdo.

“So... do you guys really have tea-flavoured KitKats?”

He seemed utterly confused.

“I’m sorry for asking that. I’m just an outsider, after all.”

“It’s alright.”

After finishing the meal, I started rummaging through my purse for money. Apparently, it was gone. All of it. Could Kaneki be guilty for this? He really seemed like a trustworthy type...

“Uh...Kaneki, all my money somehow... disappeared.”

“Don’t worry. I’ll pay for everything and we’ll report this to the police.”

As he opened his wallet, he looked through it with a confused look.

“Uhm...”, he mumbled. He then searched the pockets of his cargo pants. He seemed to be in the same situation as me.

“I’ll withdraw some money from the bank, I said quickly.” The same second, a woman rushed to us.

“You’re ... Amber Fennec, right?” she asked me.

“Yes, That’s me. Why?”

“I found a wallet, apparently my kids took it. I apologise for everything!”

“It’s... okay...”, I said. “They’re kids, after all.”

She continued. “My kids also took this money, along with an ID card. It says Kaneki Hikaru.”

“Oh...that’s mine!” Kaneki said.

The woman handed him his belongings.

“Thank you so much, madam!”

“It’s fine. Still, I’m really sorry for everything. I’ll pay for the meal.”

“No, it’s alright, we’re fine on our own.”

However, she left some money on the table and left the restaurant. After we paid, we realised that we had enough money left.

“How about some shopping?” he spoke.

“Sure...sounds wonderful.”

Even though this day wasn’t special in a really good way, it was definitely different.

GODLY MIRAGES

Panainte Daria-Elena, clasa a IX-a
Coordonator: prof. Călugăru Adina

The Earth Goddess, now reincarnated as Ava, was returning from school. While walking back home, she noticed a forest in the distance. Its emerald color was tempting, yet she felt an eerie energy surrounding it. She slowly walked towards the green area. Ava stepped in. She had never been into a forest; the only place she ever saw as a goddess was the Lava Cave, and the only people she ever met were her educators. The wind gently blew over the forest canopy, moving the lace-like shadow that had been cast by the setting sun. Suddenly, some dark figures moved in her direction. Her first thought was “Dire wolves!” She ran as fast as she could, yet the figures reached her quicker than she thought. But they weren’t wolves... They were her classmates!

“I... I thought you were dire wolves!”

“Dire wolves went extinct ages ago, though... You really are a peculiar one, no joke!”

Ava smiled.

Pictură realizată de Ardeleanu Larisa,
clasa a XI-a E

LE PRINTEMPS, LA SAISON DE LA RENAISSANCE

Lupu Raluca - Maria , X^e D,
prof. coord. Oana-Maria Andrei

Elle est enfin arrivée... une saison aimée de tout le monde...le printemps. Maintenant toute chose commence à bouger et à prendre une autre forme ; tout change, tous les jours. La nature nous chuchote qu'il y a de la vie partout : chaque aube du printemps apporte le bonheur. Que de fleurs surgissent ! Quelle lumière ! Quelles couleurs ! Le printemps fait s'étaler partout un tapis multicolore et l'air résonne des gazouillements triomphants des oiseaux.

Le zéphyr propage discrètement un parfum frais de fleurs. Les arbres viennent de jeter leurs manteaux de neige à l'approche des journées ensoleillées. Ils se réveillent après le long sommeil de l'hiver pour se vêtir de bougeons. Ceux-ci, brûlés par le soleil, commencent à gonfler avec joie.

Des insectes dorment sur des pierres, se réchauffant au soleil avec leurs ailes étirées, comme s'ils se faisaient bronzer. Un âne se laisse lentement conduire par ses jambes vers une botte d'herbe fraîche. La vie est dure, les brins se laissent parfois beaucoup attendus. Les fourmis sont sorties de leurs cachettes, ils se sont mis à se frayer chemin vers les quelques miettes tombées de la main d'un petit enfant.

L'alouette chante plus gaiement que toujours, et d'un groupe de buissons on entend le chant du rossignol. Chants des coucous, des grives, des merles... Leur musique inonde la nature.

Jour après jour, le printemps réveille tout. Bientôt, des pissenlits sourient joyeux dans les champs et les forêts. Les rayons du soleil se font glisser parmi les branches des cerisiers couverts de fleurs et descendent sur terre pour lui offrir de leur chaleur. Dès l'aube jusqu'au soir, des tracteurs labourent la terre en laissant des traces noires sur le sol. Où qu'on regarde, les gens travaillent et se réjouissent de cet autre renouveau. Certains plantent ou nettoient des arbres, d'autres font du jardinage... ils pensent déjà aux fruits de l'automne. Dans les basses-cours, un manteau jaune et duveteux fait du vacarme ; ce sont les poussins qui pépient et picorent des miettes.

C'est une saison où toute la nature renaît, et l'homme aussi. Au printemps, la joie augmente, une énergie toute particulière nous saisit, l'homme devient plus joyeux et plus créatif. Cette saison pleine de magie et de couleur apporte la renaissance de la nature et à la fois de l'âme.

Realizat de Elisabetta Diac,
clasa a X-a A

LEÇON D'ENFANCE

Toma Denis – Gabriel Coroi Teodora, X^e D,
prof. coord. Oana-Maria Andrei

L'enfance. La plus belle partie de la vie, où l'on peut profiter de n'importe quoi sans se soucier de quoi que ce soit. Quand j'étais petit, je ne comprenais pas vraiment ce qui m'occupait, j'aimais complètement la vie. Mais au bout d'un moment, l'enfance s'en va. Pourtant, les leçons de l'enfance restent à jamais. L'enfance m'a appris qu'il y a du bien dans ce monde et que tout est beau d'une manière ou d'autre. Maintenant, quand j'ai « grandi », je remarque que beaucoup de choses ont changé. Certains m'aiment, d'autres non. Quand j'étais enfant, je pouvais trouver le bonheur et jouer n'importe où. Mais, comme la plupart de mes collègues, je n'ai pas profité de mon enfance, gaspillant tout le temps dont je disposais à jouer sur mon ordinateur. Ne sois pas comme moi ! L'enfance n'est pas un temps à perdre, mais à vivre au maximum.

L'ETE, SAISON MAGIQUE

Coroi Teodora, X^e D,

prof. coord. Oana-Maria Andrei

L'été est la saison la plus chère pour les enfants, le moment où les vacances tant attendues arrivent, c'est notre retour aux trois mois qui nous apporteront les plus beaux souvenirs, des souvenirs que nous n'oublierons jamais et dont notre âme profitera jusqu'à la fin de nos jours.

J'adore l'été car tout se transforme en une petite rivière, la nature est pleine de couleurs et des fruits tels les framboises, les mûres, les myrtilles enchantent nos papilles gustatives. Les poulets ornent les prairies, des papillons et des abeilles volent dans le ciel bleu lumineux et dispersent de la joie ou de la musique.

Chaque matin, la rosée se pose avec beaucoup de délicatesse sur l'herbe, l'odeur des fleurs remplit mon cœur de gaieté tandis que les rayons du soleil réchauffent mon âme.

Tout semble être en parfaite harmonie, car l'été apporté de la paix et de la joie aux âmes des gens.

LA MAGIE DE L'HIVER

Bucur Petronela, VIIIe

prof. coord. Oana-Maria Andrei

À notre grande joie, l'hiver s'est installé
Froid, sauvage et pourtant ensoleillé.
Allons tous nous jeter dans la neige !
Faire de la luge, c'est notre privilège.

Petits et grands, la couche blanche
S'empare de notre univers,
Et des ris en avalanche
Témoignent de la magie de l'hiver.

LE BEL HIVER

Mihalache Daria, VIIIe

prof. coord. Oana-Maria Andrei

Parfois doux, parfois cruel,
L'hiver perçant, mais plein de lumière
Est arrivé de nulle part,
Il n'est jamais en retard.

Tout est blanc et si beau,
Il y a de la neige et des traîneaux.
Dans son costume traditionnel,
Nous apporte des cadeaux Père Noël.
Comme il est beau, l'hiver !

HIVER

Murariu Miruna, VIIIe

prof. coord. Oana-Maria Andrei

Les flocons de neige, beaux et duveteux
Couvrent la terre d'une nappe blanche.
Pour les enfants, ce n'est que jeu et distraction
Tandis que les fleurs trépassent...

« L'hiver est merveilleux ! » s'écrie un gamin
En plongeant dans la neige ;
Dans le jardin, les perce-neige
Maudissent l'hiver chafouin
Et rêvent du beau printemps !

Pictură realizată de Alexandru Rugină, clasa a VI-a

QUEL JOUR !

Vrînceanu Emanuela-Gabriela, clasa a XII-a A
Coord. prof. Mihai Elena-Daniela

À la fin d'un siècle,
Dix-neuvième plus précisément,
Des personnes dans le monde
Francophones sont devenues.
Leurs pays aussi ont été nommés
Des pays francophones, en célébrant la diversité.

Utilisé dans tout le monde,
Ce mot «francophone »
Dit la même chose :
«Dans le passé,le présent et l'avenir
Les valeurs, on les célébrons
Francophones on nous déclarons ! ».

Des artistes, étudiants, voyageurs
Ont embrassé cette fête
Et aujourd'hui 220 millions personnes
Communiquent les joies de la culture française.
Parmi tous ces gens, une élève,
D'un petit pays, la Roumanie,
Elle vous écrit avec le sourire aux lèvres :
«C'est moi qui aime la Francophonie ! ».

DOAR EU NU ȘTIAM

Iamandi Elena, clasa a XII-a A

Octombrie –
S-au așezat frunzele
Ofilite și măcinate
De dorul unei ploii de vară
Între țipetele răgușite
De disperarea acestei toamne
S-au așezat stropii grei de rouă
Cuminiți și osteniți
În parul meu dezordonat
De absența lui
Iminentă
Știau frunzele, știa și roua
Că vor fi risipite
Pe-un zâmbet de hârtie
Doar eu nu știam, închisă fiind
În colivie...

N'importe où on est

Dans ce ballon du monde, de la Francophonie,
Tout est beau, tout est rose
Car la démocratie, la liberté,
Les droits de l'homme, la justice, la solidarité,
La diversité culturelle, tous ces valeurs sont
embrassées
Afin de célébrer la Journée Internationale de la
Francophonie.

Aucun n'est pas parfait
Mais dans ce jour, le 20 Mars,
On va penser, on va parler
Comme des véritables francophones.

Si nous fredonnons les chansons
De Charles Aznavour, Edith Piaf ou Joe Dassin,
On rêvons à yeux ouverts les beautés de la
France.

Dans chaque état francophone,
Les gens crient à l'unanimité :
«Nous aimons la Francophonie et la justice! »
Ils pensent à la force de la solidarité
Et une larme coule sur leurs visage.

PICASSO BLUE

Iamandi Elena, clasa a XII-a A

Stau cu picioarele desculțe în mijlocul câmpiei
Fără să simt nimic
Aerul rece și tăios
Trece pe lângă mine,
Îmbibat cu mirosul florilor de soc
O albină cu aliura de matcă se învârtă obsesiv în
jurul meu
Amețesc
Dar în final se resemnează obosită
Pe tivul pantalonilor lilă
Fără să-mi distragă șirul gândurilor
Este începutul verii,
Dar în suflet răsună a sfârșit de noiembrie
Căștile-mi șoptesc la ureche
Everything is Picasso blue.

DRAGUL MEU, R

Iamandi Elena, clasa a XII-a A

Un minut, o ora, o zi.
 Ce este timpul?
 Trage-ți un scaun mai aproape de masa mea
 Efloarează-mă ca pe o carte, în timp ce îți bei cafeaua
 Dar nu ca pe o damă de treflă sau una de vizită
 Am fire de nisip în păr și un soare parțial răsărit în ton
 Cuprinsul e obscur, superficial și aproape înșelător
 Deasupra tavanului se învârt în cerc mlădioase păsări cântătoare
 Blocați în încăperea în care la început
 Eram doar noi doi
 Cum au intrat aici?
 Repetă aceeași mișcare de o infinitate de ori,
 Crezând că vor ajunge la nori...
 Începi să te întrebi câte valuri s-au izbit de mine
 Câte alge am adus în camera de hotel
 Și câte scoici mi-au atins călcâiul
 E dimineață din nou, dar încă numeri...
 Culegi fire de nisip rătăcite prin pat, pe jos, pe pieptul tău
 Ai un rid, îmbătrânești
 Dar încă rătăcesc prin ochii tăi
 Păsările s-au calmat de mult
Omnia vincit amor – iar noi ne-am lăsat învinși atât de bine...

Pictură realizată de Elisabetta Diac,
 clasa a X-a A

CĂLĂTOR ÎN NOAPTE

Iamandi Elena, clasa a XII-a A

Gândește-te bine, iubire
 spre cine-ți călătorește sufletul când noaptea vine?
 În gară, întunericul se urcă în primul tren
 umblă printre pasageri și controlori
 din vagon în vagon
 fețele mahnite și scârbite îmbrățișează
 din priviri
 răceala obscură și bezna
 care dăinuie peste orașul gri
 în luna decembrie
 Aștept neîncetat de săptămâni
 între patru pereți mucegăiți
 cu respirația sacadată
 sting țigara în palmă
 – mai aștept douăzeci de minute –
Ți s-a pierdut sufletul, iubire,
 rătăcește undeva departe
 și tot ce-mi doresc este
 – să nu se fi pierdut în primul tren –

FLUTURI TÂRZII

Iamandi Elena, clasa a XII-a A

Pe genele-ți arcuite ce adăpostesc lumina sufletului
 meu
 Atârnă fulgi de nea,
 Doi fluturi târzii,
 Dansează stângaci în sens invers acelor de
 ceasornic
 Pe o sonată de-a lui Chopin
 În cel de-al cincilea anotimp
 Creat spontan din dorința
 De a bea încă un ceai împreună,
 Sfidând legile timpului.
 După vaste discuții despre prezent și viitor
 Cele două cești se răcesc aleatoriu
 Și fluturii târzii devin două molecule de apă,
 Lacrimi pe obrazul tău ce umbresc lumina
 sufletului meu.

ANOTIMPUL *NU MĂ MINȚI*

Iamandi Elena, clasa a XII-a A

Îți amintești începutul anotimpului *nu mă minți* ?
În care frunzele – talismane ale vremii pierdute
zburau prin lume –
Si te-au împrăștiat pretutindeni?
Era un timp în care nu m-aș fi gândind
că vei pleca departe
Iar eu te voi regăsi în fiecare floare
de pe strada mea.
În vremea aceea stropii mari de ploaie aterizau
printre oameni, minciuni și șoapte
Ceilalți se priveau în ochi și-și spuneau cuvinte –
reflexie a unui suflet șubred –
Iar noi cu naivitatea jucându-ni-se pe buze
am fi vrut să fim ca ei.
Ei au rămas în anotimpul *nu mă minți*,
Tocmai ei – care o făceau atât de bine –
Acum după sute de ani petrecute în neființă
Noi ne iubim și astăzi și suntem la fel de vocali.

ANALGEZICE

Iamandi Elena, clasa a XII-a A

De la atâtea analgezice nu mai simt nimic
Sentimentele-mi sunt străine
E final de septembrie și aștept sfârșitul
În liniște
Aș da orice pentru o oră de agonie
Să doară, să plâng... să știu că trăiesc
E ger, pământul se mișcă
Se erodează sub mine
Sunt singură, în întuneric
Dar nu mi-e frică, nu mi-e frig...

ÎN ACEST UNIVERS

Minodora Butnaru, clasa a XII-a B

Toți ne creăm un sens
Dar străzile cu un sens
Nu mai sunt în context
Totul fără sens,
Dar tu, copile,
În ce sens mergi?
Așa, fără sens
Sau poate cu sens
Ia spune-mi,
Cine ești?
Sau poate ești?
Sau nu mai ești?
De când ești?
De când ești?
Dar oare ești?...

A FI

Minodora Butnaru

Aș vrea să-mi fii
Sau să mai fii
Tot ce mai știi
Este că nu mai vii
În mii și mii
De o mai fii
Dar când vei veni
Ce or mai fii
Când nu voi mai fii
În mii și mii
De oi mai fii...

DRAGĂ IUBIRE,

Minodora Butnaru

Când ne mai
Sau poate mai ai
Până poate-n mai
Când vrei să mai stai
Tu m-ai uitat?
Căci eu te-am așteptat
Și nu o să mai tac
Când o să mai fac
Poate acum sau mai încolo
Poate acolo sau mai dincolo
Poate mâine sau poimâine

POATE, POATE

Minodora Butnaru, clasa a XII-a B

Aș vrea să te sărut
Să te strâng în brațe
Să adun tot ce a mai rămas
Să trecem peste acest impas
Pas cu pas
Să începem de unde am rămas
Să facem un ceas
Până la acel locaș
Locaș al inimii noastre
Locaș al iubirii noastre
Să adunăm ce a mai rămas
Îți spun adio, bun rămas!

RĂMAS

Minodora Butnaru, clasa a XII-a B

Te-am așteptat
Dar, ai plecat
În zori
Peste mări
În țări
Și a durat
Și am sperat
Când te-am așteptat
Dar tu în timp m-ai uitat
Iar eu, încă am sperat
Că n-ai plecat...
Aș vrea să rămâi
Dar totuși aș vrea să pleci
Sau să mai stai
Doar pentru câteva clipe
Doar pentru câteva minute
Și totuși... aș vrea să pleci!

MAMA

de Ardeleanu Niculina - Elena, clasa a IX-a E
Coordonator: Prof. Moga Alina - Mihaela

Doar o mamă e pe lume
Și tu tre' s-o prețuiești
Cum te-a îngrijit pe tine
Trebuie s-o și-ngrijești !

Că ea te-a iubit mereu
Și tu asta știi, nu-i greu!
Când tu nu te simți prea bine
Ea îndată-i lângă tine .

Mama este ca o floare
Cu petale iubitoare
Și cu brațele deschise
Pentru ea visele-s promise.

Mama este o dorință,
Mama este o ființă .
Îți cumpără tot ce vrei
C-are grijă de copiii ei!

CODRULE!

de Ardeleanu Niculina - Elena

Codrule! Ești plin de viață și după mii de ani,
Pe cei mai necăjiți sau plini de bani,
Mereu vii an de an să ne revezi,
Ne mângâi pe toți, cu ale tale plete verzi.

Tu, codrule, nu-mbătrânești deloc
Când geru-i mare și ursul intră în bârlog
Și rece tu vei fi cu trupul tău golaș
Atunci când păsările-și caută un nou lăcaș

Dar la anul tu vei fi din nou frumos,
Cu plete verzi și iarăși arătos.
Tu codrule, te-aș întreba ceva...
Cum aș putea avea și eu o viață ca a ta?

Codrule, tu ești simbolul vieții noastre!
Ne dai și oxigen, și ploi... si umbră tu ne dai.
Dar cum aș putea stopa prostia asta oare,
Să nu mai ajungem la deforestare?

De aceea, tot ce eu îți mai urez
E ca să fii tot tânăr și cu ramuri verzi!
Să ne trăiești un milion de ani sau chiar mai mulți...
Și te rog frumos să nu ne uiți!

VINE CRĂCIUNUL ȘI VINE ȘI IARNA

Daria Pătrășcan, clasa a-V-a

Vine Crăciunul și vine și iarna,
Iar din cer coboară neaua.
Nimic nu se aude decât un sunet,
Pe care-l avem în suflet!

Și inima răsună neîncetat
Visând la chipul ăla sfânt,
Care de mult s-a înălțat
În cer de pe acest pământ.

Gândindu-te la Cel ce e sfânt
Inima ți se luminează,
Iar din cer coboară lent,
Bunătatea pe pământ.

Și inima din nou răsună
Și împarte bucuria,
Din cer s-a oprit de mult
Să mai ningă neîncetat,
Iar scânteia s-a aprins,
Ca să lumineze iar.

Domnul Sfânt,
Ce din cer coboară
Să vestească bucurie
Să se uite de păcatele
Ce aveau astăzi să vie!

Desene realizate de
Alexandru Rugină, clasa a VI-a

VISELE MELE

Daria Pătrășcan, clasa a-V-a

Nu fac niciun compromis
Atunci când vine vorba de
vreun vis
Dacă inima îmi spune să îl
urmez
Eu nici nu mă mai gândesc
Visez cu inima și călătoresc.

Când mă trezesc
Nu merg mai departe fără să
mă gândesc
Cum aş putea să îl
îndeplinesc.

DORINȚA

Daria Pătrășcan

Dacă îți dorești ceva,
Totul se va întâmpla
Trebuie doar să îți
dorești.

Și în visul tău
Tu să crezi
Că se poate îndeplini
Dacă tu îți vei dori!

COPILĂRIE

Daria Pătrășcan

Dulce copilărie,
Știu că vei dispărea
Curând din viața mea.

Dar o parte din tine,
Va rămâne mereu în
inima mea
Nu o voi uita.
Amintirile sunt legate
De inima mea.

Ești cea mea frumoasă
parte din viață,
Poate vei pleca, dar eu
nu te voi uita!

MAMA

Daria Pătrășcan

Nici o stea nu este mai
strălucitoare
Ca tine,
Mamă sfântă.

Ce mă ajută. Când mi-e
Fie rău, fie bine,
Tu ești lângă mine.

Nu am atâtea cuvinte să
îți pot mulțumi
Câte mi-ar trebui
Ca să îți arăt recunoștința
Pentru ce-ai făcut
Și pentru
Ce faci pentru mine.

Desene realizate de Alexandru Rugină, clasa a VI-a

CE ALEGI SĂ PIERZI?

Alin Țugui, clasa a X-a A

Cardinalul mielușel,
 Cuminte, cum stătea el,
 Era gata să căsătorească
 Ducele Lup cu-a lui mireasă.
 Prințesa Leoaică era gata
 Să spună „Da!”, emoționată,
 Dar cineva în spate se opune
 Și ni se prezintă după rang și nume:
 -Sunt eu, Vulpoiul cel Șiret,
 Șarmant, și chiar Discret
 Regele rebelilor
 Și Prințul săracilor!
 Mi-am făcut peste hotare
 Un regat nou și foarte mare
 Din cei veșnic nemulțumiți
 De ai lor conducători smintiți.
 -Și de ce maiestatea voastră
 Are o problemă cu nunta noastră?
 -O, vai! Mă măguliți!
 Sau poate că nu mă mai știți.
 Ați uitat că acum zece ani
 V-ați purtat cu mine ca niște tirani?
 Mărețul și nobilul rege leu
 Mă alunga și persecuta mereu
 Fiindcă nu-i convenea
 Ca fiica lui cumva
 Să fie „păcălită”,
 Prin căsătorie umilită
 Pentru că din dragoste s-a luat
 Cu vreun animal spurcat.
 Dar iată-mă acum: Măiastru,
 Nobil și cu sânge albastru.
 Așa că, Rege Leu
 Vă rog din sufletul meu
 Să mi-o dați pe fiica voastră
 Și să uităm dușmănia noastră!
 -Mă faci să râd Vulpoi Șiret!
 Lasă-mă să-ți spun direct:
 Dacă nu l-ai moștenit de la tată
 Sânge albastru n-o să ai vreodată.
 Atunci Vulpoiul s-a supărat
 Și nervos fiind a declarat:
 -Dacă nu vrei să-ți fiu ginere eu,
 Vă voi declara război mereu

Până îmi vei da
 De soție fiica ta!
 Și a plecat trântind ușa
 De s-a speriat și căpușa,
 Dar când atmosfera s-a liniștit
 Cardinalul s-a întors la căsătorit.
 Însă pentru prințesă acum
 „Da”-ul s-a întors din drum
 -Rege, Duce, vă rog să mă iertați,
 Dar dacă ați putea să aflați,
 Dacă sufletul mi l-ați înțelege,
 Ați vedea că nunta nu-i ca o lege!
 Mă simt ca și cum sunt obligată
 Căsătorindu-mă cu cineva ales de tată.
 Apoi, Leoaica a fugit de îndată
 La al familiei sale palat.
 Următoarea zi războiul a început,
 Dar foarte mult nu a ținut
 Pentru că după o zi sau două
 Seara, pe la ora nouă
 S-a urcat pe nepusă masă
 La Prințesă, pe terasă
 Chiar Regele Rebelilor
 Dușmanul conducătorilor.
 Dar astă dată a venit
 Nefiind pus pe cucerit,
 Ci cu scopul de-a discuta
 Cu cea care i-a furat inima
 -Psst! Prințesă Leoaică
 Ieși pe terasă oleacă!
 -Ce vrei, nălucă din trecut?
 Zece ani ai fost tăcut,
 De zece ani nu ne-am văzut,
 Iar acum dintr-odată ai apărut
 Și crezi că totul va fi ca odată?
 De mult nu mai sunt aceea fată
 Care ar fi fugit cu tine.
 Acum nu mă gândesc numai la mine.
 Am un regat de condus,
 Nu pot pleca înspre apus.
 -Cel cu care trebuia să te căsătorești...
 Spune-mi sincer, îl iubești?
 -Nu, aici greșești!
 Nu pot crede ce gelos ești!
 E adevărat că Ducele Lup e special,
 Dar mă căsătoresc cu el dintr-un motiv regal.
 Unirea cu ducatul lui
 E spre binele oricui.
 -Chiar a tuturor?
 Sau a politicilor?

-Nu ai cum să înțelegi!
 -În ultimii zece ani am dat legi,
 Am condus armate, am detronat regi,
 Am administrat o împărăție,
 Iar tu îmi zici de politică mie?
 Știu foarte bine cum stă treaba,
 Așa că nu mă mai minți degeaba!
 Dacă nu mă mai iubești, pot renunța,
 Armatei să plece îi pot comanda,
 Doar spune-mi sincer, nu sta mută!
 -Atâta îți zic: Du-te și te luptă!
 După o îmbrățișare Vulpoiul pleacă de la fată,
 Iar a doua zi în zori armata sa-i la poartă.
 -Rege Leu, îți dau o ultimă șansă!
 Nu-ți cer a regatului manșă,
 Ci doar să-mi recunoști nobilitatea.
 E vreo problemă cu egalitatea?
 Oare nu-i mai vrednic un om de rând,
 Dar care s-a hotărât atunci când
 S-a îndrăgostit, fără voia lui,
 Să devină, după voia tatălui,
 Un nobil, să ajungă la nivelul ei,
 La nivelul prințesei?
 Acuma sunt și eu rege.
 Sunt sigur că ne putem înțelege.
 -Eu cu tine? Niciodată!
 Să nu-ți treacă prin cap vreodată
 Că, orice ar fi, unul ca tine
 Se poate considera egal cu mine.
 E adevărat că ai oamenii de partea ta,
 Dar sângele albastru nu ți-l oferă armata.
 Iar căsătoria dintre nobili e o tradiție
 Ce nu se poate schimba nici cu vreo petiție.
 Ai tot respectul meu și stima,
 Dar văd că nu rezolvi enigma:
 Poți fi mai vrednic decât un duce, e adevărat,
 Însă asta nu înseamnă că sânge albastru ai căpătat.
 -Că să încheiem cu această vorbărie
 Să înțeleg că vrei să trecem la războaie?
 -Dacă nu te pot convinge să pleci,
 Atunci da, la atacuri poți să treci.
 -Dar ca să nu fie o mare de sânge
 Și să nu facem poporul a plânge
 Am o idee spre a-ți propune
 Și sunt sigur că nu te vei opune:
 Fiecare parte va alege un soldat
 Și astfel se va hotărî cine-a câștigat.
 -În cazul ăsta așa vom face.
 Promiți că după îmi dai pace?
 -Dacă mint, să n-am parte de fiica ta.
 -Atunci mă asigur că-i campionul gata.

-Asigură-te cât vrei, n-are cum să câștige,
 Campionul meu voi fi eu și nimeni nu mă-nvinge!
 Sper totuși să fie o luptă demnă de cântece,
 Să spună poezii cum a oprit războaie crâncene!
 Atuncea de după poartă a dat să iasă
 O figură impozantă, dar misterioasă.
 Nu purta pe cap vreo cască,
 Dar nu-i se vedea fața de mască.
 Vulpoiului de asta nu i-a păsat
 Și pe loc a plecat la atac.
 Iar cei doi s-au luptat și tot luptat,
 Unu în ofensivă, altul a parat
 Și așa mult timp au continuat
 Până când unul a cedat.
 Nu e spre mirarea nimănui,
 Vulpoiul e campionul oricui.
 Dar adevărata surpriza a urmat
 Când cel căzut a fost demascat,
 Era cel ce a fost odată mărețul Rege Leu,
 Dar acum va fi rece și tăcut mereu.
 Prințul a câștigat lupta, dar cu ce preț,
 Prințesa lui îl va privi de-acuma cu dispreț.
 Leoaicei de a iubitului victorie nici nu-i pasă,
 Ci doar pentru a-l plânge pe tată a dat să iasă
 Vulpoiul uită repede de victorie și de faimă
 Și o consolează pe prințesă cu blândețe, ca o mamă.
 -Nu plânge, iubita mea! Nici n-am știut că-i el,
 De mi-aș fi dat seama nu l-aș fi rănit de fel.
 Știu cât înseamnă al tău tată pentru tine.
 Văzându-ți suferința mă doare și pe mine,
 Însă nu e bine să-l jelești, căci este în zadar,
 Vezi tu... viața... primești o singură dată acest dar.
 Nimeni și nimic nu-l mai poate-ntoarce,
 De acum în colo în pământul strămoșesc va zace.
 Crede-mă, realizez că trebuie să-ți fie tare greu,
 Dar îți promit că împreună vom fi fericiți mereu!
 Îți aduci aminte de rugămintea făcută acum zece ani?
 Cum ți-am zis să fugim în lume, să uităm de rang și
 bani?
 Acum nu mai trebuie să renunți la stilul tău de trai
 În regatul creat de mine te vei simți ca-n Rai.
 Și astfel cei doi tineri de lângă cetatea au plecat,
 În timp ce din spate se auzea Lupul pus pe blestemat:
 -Vulpoi șiret ce ești! Crezi că e nobil ce-ai făcut?
 Mai bine ar fi fost dacă după ce-ai fugit ai fi rămas
 tăcut!
 De zece ani nu ai mai vizitat această patrie și acum,
 Te-ai întors triumfător și vrei să o apuci pe un alt
 drum?
 Tu spui că te-ai schimbat, că ești un om mai bun,

Singura schimbare e că în loc de hoții folosești focuri de tun!

După ce a trimis-o pe prințesa cu a lui hamal,
Vulpoiul a cerut să vorbească cu bivolița general:

-Lordul meu, am auzit că m-ați chemat.

-Să pregătești toți soldații imediat!

-Stăpâne, să nu înțelegeți ca cineva vă acuză,

Dar fiți sincer, prințesa a fost doar o scuză?

-Nu vreau a fi înțeles greșit în vreun fel,

Am ciudă pe cei din acel regat fiindcă nu m-au plăcut de fel.

Iubirea mea pentru leoaică mereu li s-a părut o plagă.

Cât timp am fost aici nu au încetat asupra mea să ragă.

Acuma a venit vremea să plătească, să-i trec prin sabie și foc,

Iar atâta timp cât până și unu-i în picioare nu mă voi opri deloc.

-Știu că nu sunt decât un umil supus al domniei dumneavoastră,

Dar vă avertizez că supușii ni se vor întoarce împotriva noastră!

Mai bine vă retrageți acum în glorie și cu prințesa alături

Decât să muriți fără a apuca să vă întemeiați o familie cu ea.

Însă Vulpoiul sfatul nu îl ascultă

Și cu armata sa atacă,

Dar poporul era nemulțumit

Și imediat s-a răzvrătit.

Prințul Săracilor fiind pe moarte

S-a întors la prințesă pe coate.

-Dragule, ce e cu tine? Ce ai pățit?

-Pentru a mea ură am plătit.

Mă visam un rege și un cuceritor glorios,

Dar m-am ales cu o rană ce-mi ajunge pân-la os.

Furia m-a orbit de am uitat chiar și de tine,

M-a făcut egoist, m-am gândit doar la mine.

Am lăsat orice fel de valori morale

Doar că să mă răzbun pe rudele tale.

Am devenit un mare netrebnic... și o știu prea bine,

Dorința de putere a făcut un monstru din mine!

Măcar acum, la sfârșit, să stau în brațele tale,

Să simt că parc-aș muri pe un pat de petale.

Din această poveste învățăm o lecție, dacă o înțelegem, mai ales sfârșitul:

„Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?”

Picturi realizate de Elisabetta Diac, clasa a X-a A

OCROTIM VIAȚA (Acrostih)

Zachman-Tișcă Roxana, clasa a XI-a C,
Coord. prof. Moga Alina - Mihaela

Oceanele plâng, petrolul le atacă.
Creem poluare în continuare de parc-ar fi o joacă!
Roșul cerului din jurul fabricilor toxice
Oamenilor a respira firesc le interzice.
Trăim datorită ei, naturii, totuși o neglijam.
Inevitabil asta vom face pân' o să conștientizăm,
Mai bine protejăm natura, decât s-o atacăm.

Viața omenirii doar de noi este amenințată.
Iată cum smogul și defrișarea neînfricate se arată!
Aceast-amenințare îndelung ignorată ar putea lua sfârșit
Ținându-ne de mână, făcând împreună totul ca
poluarea să se fi oprit.
Aici și acum, noi ocrotim natura!
Acesta ar fi visul meu împlinit...

PROTEJĂM MEDIUL (acrostih ecologic)

Sava Cosmina – Narcisa, Clasa a XI-a C
Coordonator : Prof. Moga Alina - Mihaela

Pentru ca natura să fie tot ce ne înconjoară
Rămâne datoria noastră să nu dispară.
Oriunde o vom proteja, viața poate continua!
Trebuie doar să nu distrugi, să nu arunci,
Elev, copil, tată sau bunic, în apele mici și adânci,
Jumătate din resturi sau alte murdării,
Apoi explică și învață asta și pe alți copii!
Majoritatea-elevi, muncitori, studenți,
Mergem cu toții să plantăm puiți.
Este pădurea deasă și frunzele verzi?
Doar așa Pământul respiră, să crezi!
Iar setea oare cum ne-am potoli
Unde ape pe Pământ n-ar fi?
La noi să le păstrăm curate
pentru generațiile viitoare, oricine poate!

ÎMPREUNĂ PROTEJĂM MEDIUL

Tanasă Mihaela, Clasa a XII-a D
Coordonator : Prof. Moga Alina - Mihaela

Împreună toți să fim
Mediul să îl ocrotim!
Pentru mediu azi trăim,
Răul trebuie să-l oprim!
Eforturi să manifestăm,
Uniți să ne organizăm,
Natura să n-o mai degradăm,
Aerul să nu-l poluăm!

Pe toți să-i învățăm
Reciclînd să continuăm,
Oricând, mediul să ocrotim,

Tomberonul trebuie să-l folosim!
Eră nouă să pornim
Jocul polurii să-l oprim,
Altă generație să construim
Mai responsabili fiind, reușim!

Mediul noi să îl iubim
Ecologiști să devenim,
Din dragoste pentru natură să pornim
Indiferența să o sfârșim!
Un mic efort să dăruim
Lumea mai curată s-o construim!

ORAȘUL MEU

Matei Ana Maria, Clasa a XII-a D

Coordonator: Prof. Moga Alina - Mihaela

Locuri minunate
Nu prea vizitate,
Un oraș micuț,
Să știi că-i drăguț!
Când „Micul Paris se numea
Orașul pe toți îi fascina.
Nu e un oraș prea mare,
Dar parcă e rupt din Soare.
Buhuși, oraș mititel
Are și-un muzeu în el.
Și mai are multe lucruri
Să nu stai prea mult pe gânduri.
Vino să îl vizitezi,
Și-ai să-l apreciezi!

MĂREȚIA POPORULUI ROMÂN

Zachman-Țișcă Roxana, clasa a XI-a C,
prof. coord. Nadina Munteanu

Trăim în România, un loc frumos, cu o istorie
zbuciumată,
Avem o populație ce-a dat dovadă de-o măreție
incomensurabilă
În războaie, soldații noștri viața și-au riscat
Pentru a ne apăra țara, moștenirea,
Mulți dintre ei în morminte au intrat.

Iar acum noi, cei ce am rămas aici, în acest loc neînrobit,
Ducem o viață minunată datorită celor care pentru noi au
murit.
Consider că ar fi corect din partea noastră să le dovedim
Că nu s-au sacrificat degeaba, că despre tot ce-au făcut,
noi știm
De aceea îi respectăm și le mulțumim!

Ei au plecat și ne-au lăsat în pace
Nu mai sunt războaie sau oameni să ne atace
Acum, datoria noastră este să păstrăm armonia,
Să purtăm mereu un nume-n suflet – România.

VALORILE UMANE MENȚIN PACEA?

de Zachman-Țișcă Roxana, clasa a XI-a C

După o lungă meditație am găsit ceea ce de mult timp
căutam.
Am găsit răspunsul la întrebarea "Ce ne menține pacea?"
"Oare cum putem un război să evităm?"
"Ce ne poate opri din a scoate lancea?"
Mai simplu decât credem, veți afla și voi acum.
Citiți cu atenție, apoi rețineți ce urmează să vă spun:
Pacea o menții respectând valorile umane.
Fii sincer, bun, corect, nu umbla să întinzi capcane!
Crede în egalitate, între noi nu poate exista superioritate!
Nu crede că pe lumea asta doar tu ai dreptate!
Ascultă ce se spune, acceptă că pot exista și alte
variante!
Iubește, înconjoară-te de optimism, fii pozitiv!

Astfel, vei atrage prieteni, oameni buni, fără interes sau
motiv.
Să ai încredere în cei apropiați, nu suspecta oricine!
-"Ar însemna să fiu naiv. Să fac asta?! De ce?"
Neîncrederea îți îndepărtează prietenii, ai ajunge singur
dacă nu riști s-o faci.
De ce te-ar plăcea cei din jurul tău dacă tu nu îi plăci?
Un alt element decisiv în înțelegerea între oameni e
respectul.
Încearcă măcar câteva zile să ascuți ce-ți spun, vei
vedea sigur efectul.
Respectă-te pe tine, respectă-i pe ceilalți, oferă ceea ce
vrei să primești!
Exprimă-ți fericirea și nu uita să zâmbești!

SINGUR PE LUME

(fragment)

Andreina Ciobanu, clasa a X-a A

„Secolul 20. Stau în apartamentul meu distrus și pustiu, și plâng. S-a așternut liniștea de după războiul rece care m-a găsit tânăr, cu o familie și m-a lăsat singur, pustiu și îndurerat. Privesc pereții sumbri, care alteori îi zâmbeau nevesti-mi plini de culoare. Încăperea în care au crescut bogățiile noastre acum așteaptă goală să îi mai calce cineva pragul. E gol, sufletul mi-i gol, iar singurătatea mă termină. Am rămas cu amintirile zilelor de dinaintea acestui război. Și nu neapărat un război din cauze economice și politice, ci războiul din sufletul meu, care are loc aici și acum. Ascult muzică la casetofonul mult râvnit de prichindeii mei în zilele când încă mă dădeau suflet acestei încăperi. E piesă noastră, piesă pe care am dansat pentru prima dată. Și acum mă trec fiorii când îmi amintesc ziua când am cunoscut-o. Eram unul dintre cei mai plăcuți profesori din Universitatea de Medicină. Obişnuiam să-mi petrec serile cu cel mai bun prieten al meu, Ivan, într-o cafenea din centrul oraşului povestindu-ne unul altuia întâmplările de zi cu zi. Era un om înalt la vreo 1,90 m, cu părul şaten, ce obişnuia să poarte o servietă din piele oriunde mergea. Profesor şi el, dar la o altă universitate, era la fel de singuratic că şi mine. Azi, cafeneaua nu mai e. Au aruncat o grenadă în mijlocul ei, şi nu mai e. Mai sunt rămăşiţele meselor rotunde din lemn de brad, ale sticlelor pe care oamenii le desfăceau în cinstea promovărilor primite şi cine ştie câte alte evenimente. Nu mai mirosea a boabe de cafea, a şampanie, ci a praf de puşcă cu un iz de tristeţe. Nu mai puteam fi eu.

Revenind la povestea aceea dintre mine și cea fată. Totul începe când într-una din seri eram alături de Ivan sărbătorind ziua lui de naștere. Pe la ora 19,0 silueta micuța își face apariția atrăgându-mi privirea. Era frumoasă. Avea părul de un șaten deschis, lung până la jumătatea spatelui, ochii mari și negri că două mure coapte și buze pline ce îi conturau fața.

-Ivane, uite-o pe fetișcana aia de-a intrat acum, i-am atras eu atenția.

-Ce-i cu ea? a întrebat.

-Vezi ce frumoasă e? Uită-te spre ea, lasă ziarul.

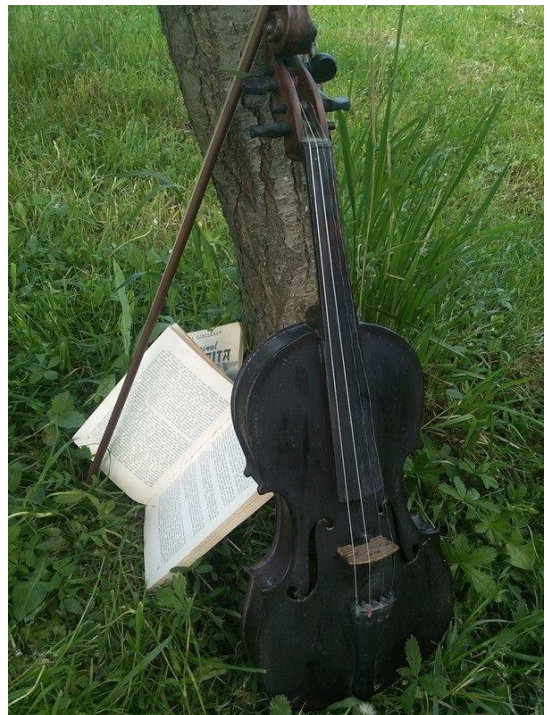
După ce-i aruncă o privire preț de câteva secunde, își întoarce capul din nou spre ziarul sau continuând să citească.

-Ei, și? întreb eu curios.

-Ei și ce? E o față tipică, ochi negri, păr șaten. Ce vrei? Ce e așa special? spune stricându-mi bună dispoziție.

-Oare să merg la ea?

-Este strict alegerea ta. După, când vei suferi, să nu vii la mine, spuse el pe un ton nepăsător.”

Fotografie realizată de Larisa Ardeleanu, clasa a XI-a E

VIAȚĂ RISIPITĂ

Raita Andra, clasa a IX-a D,
prof. coord. Nadina Munteanu

Vântul suflă ușor frunzele veștejite de venirea toamnei. Pe alea unui parc puteai observa o fată ce aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu prietenii ei. Avea un sentiment ciudat de data aceasta; știa că va urma să se întâmple ceva ciudat, dar oare, ce? Simțea cum ceva din interiorul ei îi spunea să plece, dar nu a plecat. Timpul se scurgea încet, iar cu fiecare minut trecut apăreau și prietenii ei. Dar, de data aceasta, mai apăru cineva, un băiat. Se simțea atrasă de acest băiat, iremediabil, deși ceva îi spunea să stea deoparte. Curiozitatea a învins, astfel au început să vorbească câte-n lună și-n stele, vrute și nevrute. De atunci s-au mai întâlnit de nenumărate ori.

A trecut iarna și primăvara, totul părea să fie perfect. Au mers împreună la nenumărate petreceri, bineînțeles, cu alcool și țigări la tot pasul, dar, de data aceasta s-a mai adăugat ceva, jointurile. La insistențele prietenului, a încercat și ea unul. I-a plăcut! Și așa, încă unul; îi plăcea starea euforică în care se putea cufunda. Lumea părea mai frumoasă, viața mai dulce, se simțea relaxată, fără nicio grijă. Râdea și se distra mai bine decât prietenul ei. Apoi, starea de bine începu să pălească. Lumea începu să devină tot mai sumbră. La adierea vântului, frunzele parcă scoteau un zgomot sfâșietor, iar agitația din jur o făcea să simtă durerea până și în cele mai mici oase din corpul său. O durere infernală de cap o cuprinse, mai voia să simtă acea plăcere măcar o dată, dar jointurile se terminaseră. Inițial se resemnă, dar au venit și alte petreceri, și așa a continuat.

Din dorința de a simți acea plăcere din nou, ea a căutat persoane de la care să-și procure încă o doză și, bineînțeles, nu a durat mult până când a găsit. Se simțea împlinită, până când a început să nu mai simtă nimic, așa că a mărit doza, și chiar a experimentat lucruri noi. Oh, da, acum simțea aceeași plăcere ca mai înainte, același extaz, după care tânjea atât de mult. Zi de zi dozele creșteau, nevoia de bani era tot mai avidă, iar datoriile, peste tot. Dorința acută a dozei o înnebunea tot mai tare, iar corpul ei se ofilea încetul cu încetul. Din ochii ce înainte râdeau, acum puteai vedea doar cum curge întuneric, durere, suferință. Zâmbetul îi pălea și îi apărea din ce în ce mai rar pe buze. Stările euforice și lipsa somnului au făcut să apară pe chipul ei blând de altă dată, doar cearcăne adânci și cascade de lacrimi pe obraji. În curând, și prietenul ei o părăsi pentru altă fată și astfel a ajuns să-și mărească doza considerabil. Asta deschide ultimul capitol din viața ei...

Într-o noapte friguroasă de decembrie, înghiți a nenumărata pastilă de ecstasy, scria apăsând ușor fiecare tasta a tastaturii. Închise ochii și-și reaminti de cineva, pe care acum îl pierduse pentru totdeauna în adâncul sufletului ei înghețat. O lacrimă cristalină alunecă ușor, peste obraji fini. În mintea ei vedea cum acvariul ei se crăpa puțin câte puțin, până când se sparse tot, simțea cum totul în jurul ei se prăbușește și că nimic nu va mai fi ca înainte... Apa curgea pe parchetul îmbăcsit de vreme. Voia să se ridice și să-și salveze peștii, la care ținea atât de mult, dar o forță o ținea lipită de scaun și o obliga să scrie. Dar parcă apăsa tastele tot mai greu. Simțea cum aerul din jurul ei se rarefiază pe timp ce trece. Un fior rece îi trecu pe șira spinării, o altă lacrimă își făcu loc pe obrazul palid, lăsând în urma ei o dără de gheață. Prin cap îi treceau mii de gânduri, fără taină, fără rost, fără nicio legătură, dar ea nu se oprea din scris. Muzica, parcă în surdină, îi acompania starea abisală. Un alt fior îi trecu pe spate și-o amorți, nemaisimțind decât frigul din suflet. Apoi trupul ei căzu pe podeaua plină cu apă rece. Nu mai putea scoate niciun cuvânt, doar o lacrimă neagră, ca tăciunele, îi alunecă din nou pe chip, lăsându-i o dără întunecată. Pe computer, ultimele cuvinte pe care le-a scris erau: *te iubesc și te voi iubi mereu, adio... acum din mine va rămâne doar timpul.*

Și așa s-a stins biata fată, cu sufletul neîmpăcat și departe de persoana pe care o iubea. Totul se năruia în viața ei sau, cel puțin, aceasta era impresia pe care o avea. A încercat să-și găsească o alinare în drogurile pe care le credea aliate, pe când, de fapt, acestea i-au adus moartea...

FOILETON:

LEGENDELE ERANDULUI
(fragment)

de Alin Țugui, clasa a X-a A

Partea I: Ascensiunea

„Erاند, un oraș mareț, capitala unui imperiu mareț, cu un împărat mareț, cu cetățeni mareți și cel despre care este această poveste, un vagabond mareț! (Nu, nu e nicio glumă, o să înțelegeți mai târziu!)

Acest personaj din centrul atenției noastre și-a petrecut ultima săptămână pe străzi ascunzându-se de garda imperială, dormind pe unde a găsit și trecând prin alte întâmplări care ar face un om să vadă viață într-un mod mai lipsit de speranță. Poate vă întrebați: „Dar de ce caută soldații împăratului un amărât de om al străzii?” I-am promis că nu voi dezvălui nimănui secretul său, așa că, îmi pare rău, dar nu pot să vă spun! Important e că de șapte zile doarme în case abandonate, nu a ieșit afară decât noaptea și nu a vorbit cu nimeni ca să poată ieși pe porțile orașului neobservat. În tot acest timp nu a mâncat aproape nimic și nu a băut decât apă de ploaie. Din fericire pentru el, acum e sezonul ploios, așa că a avut ce să bea. O altă veste bună pentru el, primită în acea dimineață, e că nu îl mai caută garda imperială. În sfârșit nu mai e nevoie să se ascundă! În sfârșit poate să iasă pe poarta principală fără să-l oprească nimeni! În sfârșit... e liber!

Acum că a plecat din orașul său natal, în care a trăit toată viața, poate să vadă lumea... și e uriaș! Oricât de mare ar fi fost Erاند, cu cele opt străzi principale și sutele de străzi secundare, pare mic în comparație cu lumea de afară. Chiar dacă e uimit de ceea ce i se înfățișează înaintea ochilor și-a amintit că a fugit cu un motiv. S-a dus spre râul din apropiere să se uite puțin la reflexia sa. Aproape că nu s-a recunoscut. Deși e genul de om care nu a văzut aproape niciodată lumina soarelui, acum, fiind așa de murdar, aproape că pare negru, pielea sa fină e acum jumulită de pe față, hainele sale sunt acum zdrențuite, are noroi prin păr, o imagine cu adevărat demnă de milă. Se spală repede de nămolul de pe el și când se uită din nou la reflexia sa parcă seamănă cu cel care era înainte. Părul blond, lung până la umeri, fața curată, albă ca prima zăpadă, înainte bărbierită, acum cu o barbă scurtă și cu câteva zgârieturi. Sunt unele mici schimbări, dar acum măcar își poate da seama că e el. Se uită puțin în stânga și vede în reflexie că un om se află în spatele său.

- Bună ziua, tinere!

- La naiba! M-ai speriat! Nu știai că oamenilor nu le place să te furișezi pe lângă ei?

- Scuzele mele, dar aveam nevoie de cineva care să-mi spună în ce direcție e Dilabed.

- Vezi semnul acela de acolo?

- Ăla în formă de săgeată?

- Da. Urmezi drumul spre care arată și dacă mergi la trap în vreo patru sau cinci zile ar trebui să ajungi, depinde de câte ore mergi pe zi. Nu că aș fi genul care se bagă în viața oamenilor, dar de ce vrei să te duci acolo?

- Mi-a spus Ramera că voi găsi acolo ceea ce caut, la un învățat în ale locurilor. Genul de om care, pentru o anumită sumă, te poate îndruma oriunde pe pământul ăsta.

Pentru cei care nu au prea mers pe la temple în viața lor, Ramera e parte din Originalis, urmașii Spiritelor Primordiale. Ea e omniscientă, știe tot ce se petrece și ce urmări are fiecare acțiune. Știe cum se vor desfășura toate întâmplările până la sfârșitul lumii, tot ce are de adus timpul. Totuși, să nu ne înțelegem greșit, Ramera nu este zeița destinului, pentru că nu există așa ceva, ci zeița prezicerilor. Însă dacă spune cuiva viitorul acesta îl poate schimba și de aceea alege, ca de obicei, să nu dezvăluie ce știe. Asta face ciudat faptul că acest om a primit un răspuns de la Ramera prin intermediul preteselor.

- Oricum, eu trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine și mi-aș dori să mai continuăm, dar zeii mă trimit la Dilabed. La revedere!

Apoi a fluierat și a apărut un cal negru, slăbănog și cu un aspect... nu știu cum să spun asta, dar... cețos. Parcă ar fi al „Secerătorului”, cel pe care îl văd oamenii în ultimele clipe ale vieții. S-a urcat în șaua sa și a plecat spre miazăzi. În timpul acesta „eroul” nostru se gândea încotro să meargă. Visul său e să se alătore unor războinici numiți „Soldații Morții”. Mă rog, se spune că în ultimele secole au rămas doar câte un maestru și un ucenic pentru fiecare generație de războinici, iar vorba e că acum maestrul nu are niciun ucenic. Problema e că,

de la decăderea acestei bresle, puțini știu unde se află ei. Poate că ar trebui să întrebe un învățat în ale locurilor. Și cum Dilabed e cel mai apropiat oraș poate că ar trebui să se îndrepte în colo. Așa că s-a ridicat și a început să meargă pentru că, până la urmă, e o călătorie de o săptămână întreagă pe jos. Cu cât pleacă mai repede cu atât ajunge mai repede.

Nu are rost să descriu drumul său până-n Dilabed pentru că ar fi dureros de plictisitor. În fine, până la urmă a ajuns. Orașul acesta era mic în comparație cu Erand. Avea cinci ziduri de granit, înalte de patru metri, lungi de 500 de metri și groase de jumătate de metru, construite într-un stil antic, asemănător cu cel al zidurilor capitalei, dar mai simple, fără decorațiuni. Porțile erau din lemn de stejar, înalte de trei metri și lungi de un metru fiecare. Două gărzi îmbrăcate în zale păzeau intrarea în oraș. Din fericire, spre deosebire de cele din orașul său natal, aceștia nu-l cunoșteau așa că a putut intra fără probleme. Dilabed era împărțit în cinci cartiere, fiecare dedicat câte unei activități economice sau unei instituții. Era un cartier pentru templu, unul al garnizoanei, unul al târgului și al negustorilor, unul al meșteșugarilor și, nu în ultimul rând, cartierul guvernatorului și al nobililor săi. Țărani se aflau în afara zidurilor, lângă terenurile pe care lucrează. Orașul nu era organizat în felul acesta ca să despartă diferitele clase sociale, ci ca oricine care caută ceva anume să știe unde să meargă. Iar un învățat în ale locurilor putea fi găsit în cartierul meșteșugarilor, întrucât aici nu se află doar fierari și sculptori, ci orice om cu un loc de muncă și care nu se încadrează în nici una dintre celelalte categorii. Aici puteai găsi pictori, cântăreți, doctori, arhitecți, gânditori de toate felurile, țesători, orice. De obicei, oameni își cumpărau hainele și ustensilele de aici deoarece, fiind luate direct de la cel care le face, erau mai ieftine. Cele vândute în cartierul negustorilor erau aduse din părți îndepărtate, erau exotice, mai scumpe, așa că, de obicei, erau cumpărate de nobilime. Dar să revenim la eroul nostru. Acesta a căutat un învățat în ale locurilor. Nu a fost foarte deoarece era unul singur în tot cartierul. Înainte să intre în magazinul acestuia atenția sa i-a fost atrasă de un cal legat afară. Era negru, slab, chiar scheletic, exact ca cel al străinului care i-a cerut să-l îndrume spre Dilabed. E imposibil ca acesta să nu fie al lui. Însă nu contează acum. Important e să vorbească cu acest învățat, așa că intră la el și-l salută:

-Bună ziua, domnule!

-Ieși din magazinul meu în clipa asta!

-Dar nici nu am apucat să vă zic de ce am intrat la dumneavoastră!

-Nici nu-mi pasă! Îmi murdărești podeaua! Ce nobil crezi că o să-mi mai ceară serviciile când o să vadă magazinul în asemenea hal?

-Dar plătesc!

-Tu? Ha! Mă faci să râd! Nu-ți permiți tu așa ceva! Nu cred că poți plăti nici pentru praful de pe hărțile mele!

Atunci cerșetorul a scos din buzunarele sale găurite un săculeț plin de monede de aur și a aruncat-o spre învățat, care a prins-o ca din reflex.

-De unde ai atâtia bani?

-Asta înseamnă că o să mă îndrumi unde vreau?

-Pentru suma asta? Aș merge cu tine și pe lumea ailaltă, în Yinevar, pentru atâta bănet.

-Nu-i nevoie, ajunge să-mi arăți drumul până la Templul Ordinului Agorath.

-U...unde? spuse el parcă încercându-se cu vorbele.

-Templul Ordinului Agorath, Soldații Morții. Nu știi unde e sau care e problema?

-Nu, nu e asta, doar că... nu știu cum să-ți spun asta, dar... EȘTI NEBUN?! DE CE AI VREA SĂ MERGI ACOLO?! LOCUL ȚĂLA E BLESTEMAT!!

-Ho! Ușor! Trebuie să mă duc acolo, să învăț tehnicile lor, să salvez... să salvez pe cineva drag!

Se vedea pe fața cerșetorului că s-a atins un punct sensibil. A roșit, și-a coborât privirea în pământ, se juca incontrolabil cu degetele de la mâini... toate semnele că persoana la care se referea este muza lui, persoana de care este îndrăgostit.

-Aa!, o domniță la ananghie...

-Mda, iar eu sunt cavalerul ei în armură strălucitoare.

-Mai degrabă în haine jerpelute, dar cine sunt eu să judec dragostea? Mie îmi pasă doar de bani.

-Pe care ți i-am dat, așa că, hai, să mergem!

-Da, da, sigur! Așteaptă să caut niște hărți și putem pleca.

Când s-a dus învățatul în spate în magazin a intrat un om înalt și slab, palid, supt la față, cu o seceră la curea, îmbrăcat într-o robă lungă până la pământ și neagră, avea o glugă neagră ce îi acoperea părul și ochii... pe scurt, era parcă scos din poveștile de speriat copiii. Cerșetorul l-a recunoscut... era străinul de lângă râu. Și figura scheletică l-a recunoscut pe cerșetor și părea surprins de revedere (oarecum, nu i se vedea expresia facială prea bine din cauza glugii).

-Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta pentru că trebuie să plec în locuri îndepărtate cu acest tânăr! spuse învățatul noului venit.

-Nu e nicio problemă, am găsit deja ce căutam.

-Ești un ciudat! Dar atâta timp cât ai bani nu te judec.

-Ți se pare că aș fi vreo unu care nu mai poate de bogat?

-Ți se pare că boschetarul ăsta de aici ar fi? Dar tot are destul aur cât să mă surprindă chiar și pe mine.

Aparent în zilele astea toată lumea are bani.

-Cine știe? Poate micul cerșetor o fi vreun fiu de guvernator, alungat de acasă de taică-su.

-Eu? Nu, nu, în niciun caz!

-Pentru mine chiar nu contează. Ai plătit pentru expediție așa că putem să mergem. Iar tu, dacă ai zis că ai găsit ce căutai înseamnă că nu mai ai nevoie de mine.

-De fapt, aș vrea să mă alătur vouă.

-Dar nici măcar nu știi unde mergem!

-Nu contează. Tot aș putea să vă ajut. În tinerețile mele am cutreierat pământul în lung și-n lat. Știu munții ăștia mai bine decât oricine și aș putea să vă apăr de multe pericole.

-Noi ne îndreptăm spre Templul Ordinului Agorath, spuse cerșetorul.

-Perfect! La drum!

-CE? ȘI ȚIE ȚI SE PARE ÎN REGULĂ? SUNT SINGURUL NORMAL DE AICI? a început să țipe învățatul ca din gură de șarpe, dar degeaba, pentru că oricum au pornit spre Templu (și oricum ar face orice pentru bani).

A desfăcut un papirus cu o hartă pe el. Aceasta era una foarte valoroasă. Vedeți voi, se spune că primii oameni s-au organizat la un moment dat în Primul Imperiu în Depresiunea Edanică. Societatea era una foarte nedreaptă, nobilii aveau toate avantajele, învățătură, bani, și trăiau din munca țăranilor. La 130 ani de la fondarea Primului Imperiu, Samartur, fiul unui senator și al unei țăranuțe, s-a revoltat cerând drepturi egale pentru toți. Nu a avut parte de o victorie categorică, însă el și cei care l-au urmat au putut pleca din capitală și au fondat propriul lor oraș mai la sud, Erand. Când ceilalți cetățeni ai imperiului au aflat de revoltă au început și ei să plece, dar de data aceasta peste munți, iar în scurt timp Primul Imperiu al Oamenilor a murit. Acesta, la maximul său avea 5 orașe cu aproximativ 1000 de locuitori fiecare și multe alte sate mici, care împreună aveau vreo 1400-1500 de oameni, iar acum... 0. Când Erandul a început expansiunea au găsit orașele abandonate și credeau că sunt daruri de la zei și că ei sunt singurii muritori și au rămas în Depresiunea Edanică, izolați de restul lumii, timp de câteva sute de ani, până în 913. Când au trecut de Munții Potcoavei, au descoperit că există multe civilizații, unele mai avansate decât a lor. În acele vremuri un explorator pe nume Marc Parvon a cartografiat toate locațiile pe care erandienii ar trebui să le viziteze ca să înțeleagă cultura celorlalte popoare și să le prindă din urmă. Harta sa era cea de pe papirusul învățatului, iar aici putea fi găsită și calea spre Templul Ordinului Agorath.

Cei 3 au plecat la drum mergând înspre răsărit. Nu aveau mult de mers până la Munții Potcoavei întrucât Dilabed era în partea de sud-est al Imperiului Erandian. Secerătorul a urcat pe calul său scheletic, învățatul avea și el un cal, iar cerșetorul a trebuit să facă rost de unul. Au făcut vreo 2 ore, 2 ore și un pic de mers la trap până la baza munților. În mod normal pe hartă apărea o posadă prin care ar fi putut trece foarte ușor, dar în realitate acolo era un râu ce secase pe vremea când a fost cartografiat locul. Acesta pornea dintr-un izvor de munte și se oprea aici, unde forma un lac.

-Perfect! Acum ce ne facem? a întrebat cerșetorul. Nu putem trece direct. Va trebui să ocolim?

-N-avem încotro. Zic să mergem pe partea de miazăzi, fiindcă cel mai probabil râul vine din nord, unde munții sunt mai înalți.

-Deci... la dreapta?

-Dacă vrei să o spui în termeni simpli, da.

Muntele din fața lor era pur și simplu tăiat în două de râu, așa că au trebuit să meargă pe una din jumătăți, iar la îndrumările învățatului au ales-o pe cea din dreapta. Secerătorul le-a arătat o cărare de munte folosită de ciobanii din zonă. Când au început să urce pe munte au fost atacați de un grup de tâlhari.

-Dați-ne toți banii pe care îi aveți!

-Ți se pare că avem bani la noi? a încercat să-i păcălească învățatul.

-Ei bine, scheletul ambulat și boschetarul zdrențuros nu, dar tu pe de altă parte, tu pari destul de bogat.

-Doar par. Crede-mă! De fapt, sunt mai sărac decât boschetarul. El e ăla de viță nobilă. I s-a făcut milă de mine și am schimbat hainele.

Când a auzit cerșetorul partea cu „viță nobilă” a încercat să fugă, însă când s-a întors cu spatele a dat peste o matahală de 2 metri și lată cât 3 oameni. Ce altceva să facă decât să înghită încet, să zâmbească fals și întoarcă alături de restul grupului? În timpul acesta tâlharii au început să-l buzunărească pe învățat pentru că nu-i credeau minciunile cum că n-ar avea bani la el (să fim sinceri, cine l-ar fi crezut?). Doi dintre ei l-au tras deoparte, dar el se zbătea în continuu nelăsându-i să-i caute prin buzunare. Liderul tâlharilor s-a enervat și a scos un pumnal pe care l-a folosit să-i taie gâtul învățatului dintr-o singură mișcare. Imaginea nu era deloc una plăcută, ba unii ar putea să o considere traumatizantă. Învățatul pur și simplu s-a topit de pe picioare în timp ce viața se scurgea din el. Ochii săi și-au pierdut orice urmă de expresivitate. Corpul său devenise o cochilie goală. Cei doi care îl țineau de mâini l-au lăsat să cadă într-o baltă din propriul sânge. Cel care l-a omorât stătea deasupra lui fără nicio remușcare, fără nicio expresie pe față, rece. Era incredibil cum un om poate să-l ucidă pe altul atât de ușor, fără vreun resentiment. Și era incredibil cât de fragilă era viața. Momentul morții s-a întâmplat fix când cerșetorul se întorsese din nou cu fața spre ei. Acesta a rămas încremenit, sângele i-a înghețat în vene, inima i-a stat în loc, iar mintea lui a început să se roage involuntar la zei. Era pus față în față cu inevitabilitatea morții. Nici măcar nu se gândea cum să scape cu viață, fiindcă știa că nu are cum.

Dintr-o dată s-a auzit din pădure un zgomot puternic, ca o sută de picioare într-o alergare furioasă, și zeci de glasuri de lupi ce urlă la lună. Pământul parcă începea și el să tremure la venirea lor. Întunericul și ecoul pădurii făcea totul de o mie de ori mai înspăimântător. Tâlharii au început să fugă care încotro, dar nu și cerșetorul. Se împăcase deja cu ideea că azi e ultima sa zi pe lumea asta. A închis ochii așteptând să fie mâncat. Simțea cum aleargă haita înspre el. Aproape... și mai aproape, până când... aude o voce de om.

-Poți deschide ochii acum.

-Hă? Ce? Ce s-a întâmplat?

-I-am speriat pe tâlhari. Tu și prietenul tău sunteți în siguranță.

-Haita de lupi...

-Mda, noi eram. Noi, ciobanii de prin zonele estea, am învățat un truc sau două ca se ne apărăm de animalele sălbatice, dar și de oameni.

-Puteți voi, 4 sau 5 oameni, să imitați o haită de zeci de lupi?

-Și nu numai lupi, dar există o legendă locală, cum că Daen, zeul vânătorii, cutreieră acești munți alături de spiritele vânătorilor morți, pe care i-a preschimbat în animalele sale sacre.

-Deci, vă folosiți de superstiții pentru a speria bandiții?

-Ei bine, zeii să ne ierte dacă se simt ofențați, dar nu avem prea multe variante.

Atunci a intervenit și secerătorul în vorbă.

-Scuzați-mă că dau buzna așa în discuție, dar credeți că ne puteți ajuta? Noi vrem să trecem munții. Știți unde am putea poposi în siguranță peste noapte?

-Veniți la noi în sat! E pe un platou în vârful muntelui, dar nu vă faceți griji! Ajungem până la înserat. Așteptați să ne strângem oile și plecăm cu toții.

Și astfel, cerșetorul și secerătorul împreună cu cei 5 ciobani și turmele lor au început din nou să urce pe munte. Drumul ce ducea spre sat era unul șerpuit, dar nici nu puteau să o taie de-a dreptul, pentru că versantul era destul de abrupt. Pe la vreo 8 seara, după cinci ore de mers, au ajuns. Acolo se ținea o horă în jurul focului. Ciobanii s-au dus alături de consătenii lor. Tinerii dansau în perechi, separați de restul, intim. Cerșetorul, neobișnuit cu astfel de tradiții, s-a așezat pe un bușean din apropiere ca să privească.

-Nu înțelegi ce se întâmplă? l-a întrebat secerătorul, care se așezase lângă el.

-De unde vin eu nu există astfel de obiceiuri. Dansul e ceva între iubiți, nu tot satul.

-Viața aici, în vârf de munte, este una grea, iar oamenii ăștia nu se au decât pe ei. Astfel își arată încrederea unul în celălalt și uită de probleme. Poate ar trebui să încerci și tu.

-O, nu! Chiar nu e nevoie.

-Hai! Trebuie să te relaxezi!

Secerătorul l-a dus la horă, iar în scurt timp o fată din sat l-a observat pe cerșetor și l-a tras deoparte să danseze împreună. Secerătorul îl încuraja de pe margine. Țărăncuța se învârtea în toate părțile și dansa cu o atâta energie încât zice-ai că i-au luat foc picioarele. Văzând că cerșetorul nu poate ține pasul cu ea, a început un fel vals, sau, mă rog, ceva mai lent. Acum totul era numai bine, ambii dansatori aveau același ritm, nu se călcau pe picioare. Și atmosfera era perfectă. Noaptea se lăsa peste sătuc, luna răsărea de după munți, undeva în spate era focul, licurii făceau și iei lumină ce ajutau atmosfera intimă. Dansul lent era relaxant... și totuși, când s-a uitat cerșetorul în ochii țărăncuței, a început să se streseze, de parcă ar fi văzut o fantomă. Începea să respire greu, să transpire și până la urmă a fugit înapoi pe buștean, alături de secerător, și murmură, în continuu, ceva.

-Ești bine?

-Da, da... Nu! Toată... chestia asta, hora sau cum s-o chema, mi-a trezit unele amintiri. Trebuie să plec, să găsesc Templul Agorath.

-Ți-ai adus aminte de „prințesa ta”?

-Da. E în mare pericol. De fapt, nici măcar nu știu dacă mai e în viață sau nu. Fiecare secundă e prețioasă.

-A așteptat un an jumate, poate să mai aștepte o zi. Înnoptăm aici seara asta!

-Stai! Știi pe cine vreau să salvez? Cum?

-Poate că par un simplu țăran, dar am cutreierat peste tot cu secerișul și am aflat multe lucruri. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama pe cine vrei să salvezi.

-Nu ți se face niciodată dor de casă?

-Ba da, însă mi-ar fi cam greu să mă întorc.

-Tu de unde vii?

-Nisir.

-Dar nu se poate. Orașul acela a fost distrus acum 1000 de ani. Probabil că vrei să spui că vii dintr-un sat din apropierea locului unde a fost odată Nisirul.

În clipa aceea unul dintre ciobanii întâlniți în pădure a intrat și el în discuție.

-Hei, e totul în regulă? Ai fugit fără nicio explicație.

-Da, da, sunt bine, e din cauza stresului.

-Stres...?

-Nu știi ce-i aia?

-N-am nici cea mai mică idee.

-Adică... nu știu cum să spun... am niște probleme ce-mi macină sufletul.

-Știi ce facem noi în părțile astea ca să scăpăm de... Cum i-ai zis? Stres? Ne adunăm în jurul focului și spunem povești și legende. Uite, încep eu.

S-au strâns în jurul focului și copiii de prin sat au venit și ei să asculte.

-Ce ați vrea să vă zic din cultura noastră? Ce spuneți de legenda pe care am menționat-o când v-am întâlnit prima oară? Cea despre lupi.

-Sună ca un început perfect, a spus secerătorul.

-Când Primul Imperiu a început să decadă pentru că țăranii plecau în căutarea norocului, un grup de oameni a fost îndrumat de zeul vânătorii, Daen. El le-a arătat aceste locuri, munții și pădurile și cum să supraviețuiască în ele. Însă această cunoaștere nu a venit fără niciun preț. Daen a cerut ca în schimb să fie însoțit în vânătoarea sa eternă. După ce acel grup de oameni, care sunt strămoșii noștri, a ajuns aici, 7 dintre ei au jurat credință zeului, iar acesta i-a transformat în animalele sale sacre, pe care le sfințise la începutul Pământului, lupii. Tot de atunci, orice vrea să fie parte din partida de vânătoare a zeului poate să facă un ritual prin care devin unul din „Lupii lui Daen”. Se spune că ar exista și un cult cu acest nume care odată la fiecare generație oferă ofrandă câte un om care să se alătore vânătorii eterne. Se spune că acum sunt 300 de suflete alături de

Daen, toate ale unor vânători de primă mână, și împreună vânează creaturile întunericului până la sfârșitul timpurilor.

Copiii cei mai mici din sat, care încă nu au auzit încă această legendă, au rămas surprinși, la fel și cerșetorul, însă secerătorul nu avea nicio expresie facială. Nici uimire, nici de plictiseală, nimic.

-Acest cult, Lupii lui Daen, chiar există sau e doar o simplă legendă?

-Cine știe? a răspuns povestitorul. Dar voi? Ce povești știți? Dorim să vă cunoaștem cultura... Cum spuneți că vă numiți?

-Sidart, a răspuns cerșetorul.

-Ezra, a zis secerătorul.

-Sidart, de ce nu ne spui ceva din folclorul vostru? Ne-ar plăcea să vă înțelegem mai bine felul de a gândi. Și ce mod mai bun?

-Ei bine, bănuiesc că atunci când vrei să înțelegi ceva cel mai bun loc de unde să pornești este începutul. Cea mai veche legendă, exceptând-o pe cea despre crearea lumii, este cea despre fondarea celui de-Al Doilea Imperiu. După cum știți, acum aproximativ 2000 de ani zeei, Originalis, au creat primul muritor, Om. El a avut zeci de neveste și sute de copii. Urmașii lui Set, cel mai mare dintre fii săi, ajung nobilii Imperiului, fondat la 110 de la crearea lui Om. Aceștia credeau „că au moștenit Pământul” și că astfel aveau dreptul să trăiască din munca țăranilor. Societatea nu era deloc una cinstită, numai nobilii dețineau puterea, averi mari și leneveau cât e ziua de lungă, în timp ce toți ceilalți munciau în continuu ca sclavii pe câmp. După 100 de ani, un senator s-a îndrăgostit de o femeie de rând. Cei doi au avut împreună un copil pe nume Samartur. Lui i s-au acordat titluri nobiliare și funcții politice, exact ca tatălui său, însă sângele mamei sale care îi curgea prin vene îl făcea să se simtă aproape de popor, așa că, la 30 de ani a pornit o revoltă împotriva conducerii Primului Imperiu al Oamenilor. Acesta a avut o viziune de la Samas, zeul dreptății și al adevărului. Samartur avea de ceva timp idei revoluționare, însă i-a fost mereu frică că va eșua și va fi omorât, dar acest mesaj de la zeu l-au făcut ca până la urmă să-și ia inima-n dinți. Tot în această viziune a văzut „Sabia de Foc a lui Samas” care l-a făcut să treacă pe o spadă „Noile Drepturi ale Poporului”. Acesta a fost simbolul revoluției sale, a noi ideologii. Pe ea scria „Toți suntem fii lui Om, ca urmare toți am moștenit Pământul”. Samartur a folosit-o în toate bătăliile sale și se spune că a tăiat și capul unuia dintre consuli cu ea. Deși victorioasă la început, din păcate revoluția a eșuat, iar Samartur și cei ce l-au urmat au fugit mai la sud de capitală, unde au fondat propriul lor oraș, Erand. În timp, Primul Imperiu a murit făcând loc Celui De-al Doilea. Cele 5 orașe au fost părăsite și repopulate de Oamenii Erandului. Noul împărat a domnit mult și corect și se spune că atunci când împărăția va avea cel mult nevoie de el se va întoarce din morți să-și conducă poporul spre noi culmi.

Astfel a apărut un nou imperiu, în care toți cetățenii sunt egali. Acest lucru se poate vedea prin faptul că simbolul împăratului nu e coroana, ci „Sabia lui Samartur”. Acum nu conduce cel mai bogat, ci cel mai vrednic.

-Dar, spuse un cioban, dacă aveți un împărat, înseamnă că acesta e mai sus decât ceilalți, deci nu toți oamenii sunt egali.

-Împăratul e mai mult cu titlu, dar toți cetățenii au drepturi egale în fața legii, la educație... și oricine poate, cu puțină muncă, să facă parte din Consiliului Sfătuitorilor, care are un cuvânt de spus în hotărârile importante.

-Cel puțin așa e acum, spuse Ezra.

-Poțim?

-M-ai auzit bine, Sidart! Acum o mie de ani nu era așa. După moartea lui Samartur s-a revenit la vechile obiceiuri. Abia în urmă cu vreo șapte sute de ani, după trecerea Munților Potcoavei și descoperirea celorlalte popoare s-a re acordat dreptul la învățătură țăranilor ca Erandul să poată să prindă din urmă pe acestea. Iar când oamenii au început să-și dea seama de istoria lor, când a fost descoperită ideologia că toți suntem egali, au cerut să fie înființat Consiliul Sfătuitorilor. Acum șapte sute de ani a avut loc „Renașterea Erandului”, care a făcut ca Al Doilea Imperiu să fie cum e astăzi.

-Crezi că eu sunt mândru de asta? Dar ce să fac? Nu pot să șterg trecutul. Nici pe al meu, nici pe al semenilor mei.” (Va urma!)

Foto sus: Colegiul Tehnic „Ion Borcea” Buhuși, corpul A
Foto jos: Colegiul Tehnic „Ion Borcea” Buhuși, corpul B

